கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

"எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க வனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-௪௰.] சித்திரபானு-ஞ பங்குனி மீ [பகுதி-௫.

Vol. 40. March-April 1943. No. 5.

உள்ளுறை.

நம் தேவை:-	ஸ்ரீ. பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயரவர்கள் B.A. B.L., ஸ்ரீ. R. கோபாலையரவர்கள்	௧௨௫—௧௩௨
கம்பராமாயணசாரம் (உத்தரகாண்டம்:)-	ஸ்ரீ. ராவ்ஸாஹிப். வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் G.B.V.C.	௧௩௩—௧௩௮
மன்னனும் மன்னுயிரும்:-	ஸ்ரீ. ஜெ. நாராயணசுந்தரையங்காரவர்கள்	௧௩௯—௧௫௪
திருமுருகாற்றுப்படைச் சொற்றொடரகராதி பாடபேதம் பிழைதிருத்தம் விடுபாடல்கள்	ஸ்ரீ. ராவ்ஸாஹிப். S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் B.A., B.L.	53—62

பத்திராசிரியர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அணா—8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 1—8—0.

1943.

Printed by Srimathu R. Shanmuga Rajeswara Naganatha Sethupathy Avl., and Published by Thiru. Narayana Iyengar at the Tamil Sangam Power Press, No. 34, Tamil Sangam Road, Madura.

அதற்கு ஐம்பது வருஷங்களுக்குப்பிறகு இந்தச் சராசரி வயது இன்னும் உயர்ந்து நாற்பத்தைந்தாகிவிட்டது. இப்பொழுது இங்கிலாந்திலுள்ளவர்களுள் ஆண்களின் சராசரிவயது ஐம்பத்தாறு; பெண்களின் சராசரிவயது அறுபது.

அப்பு:- இதைப்பற்றி நானும் படித்திருக்கிறேன். இப்படிச் சராசரி வயது உயர்ந்ததற்கு முக்கிய காரணம் இளம்பிராயத்தில் குழந்தைகளுக்கு உண்டாகி அகாலமரணத்தை விளைவித்து வந்த வைசூரி, டிப்தீரியா என்னும் தொண்டையுடைப்பு நோய், பாலவாதம் முதலிய நோய்கள் தடுக்கப்பட்டதுதான்.

கோபா:- ஆமாம். இவற்றுள் வைசூரியைப் பெரும்பாலும் வராமல் தடுப்பதற்கும், டிப்தீரியாவை வந்தபின்னும் குணப்படுத்துவதற்கும், வைத்தியமுறைகளைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். பாலவாதத்துக்கு இன்னும் சரியான வைத்தியமுறைகள் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

அப்பு:- ஆனால், வயதானபிறகும் பல வியாதிகள் வருகின்றனவே. க்ஷயம், மலேரியா, மஞ்சட்சுரம், நுரையீரற்சளி, டைபாய்டு, பிளேக், இன்புளுவென்ஸா முதலிய நோய்களால் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் சாகிறார்களே. மலேரியாவினால் கிரீஸ் நாகரிகமும், ரோமராஜ்யமும் அழிந்துபோயினவே. மகோன்னதமான கோயில்களாற் சிறப்புற்றிருந்த அங்கோர்வாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள் அடியோடு தொலைந்துபோனதற்கும், மாயாஜாதியாரின் நாகரிகம் நிர்மூலமாகப் போனதற்கும் மலேரியாவே காரணம் என்கிறார்களே. இவற்றுக்கெல்லாம் தக்க பரிகாரமுறைகள் இல்லாவிட்டால் ஜனங்களுக்கும் ஜனசமுதாயத்துக்கும் கஷ்டந்தானே?

கோபா:- இந்நோய்களுக்கெல்லாம்கூடப் பெரும்பாலும் தடைமுறைகளையும், மருந்துகளையும் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். க்ஷயம் மிகக் கொடியநோய்தான். ஆனால் யூதர்கள்போன்ற சிற்சில ஜாதியாருக்கு இந்த நோய் அதிகம் வருவதில்லை. அவர்களுடைய உடலில் இந்நோயைத்தடுக்கும் ரக்ஷாசக்தி இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

அப்பு:- இந்தமாதிரி சக்தி உலகத்தில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் கிடைத்துவிட்டால் இந்த நோயால் மனிதர்கள் சாக வேண்டாமல்லவா?

கோபா:- வாஸ்தவம். இது அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த சூழ்நிலையால் பெற்ற சக்தி. இது கிடக்கட்டும். இந்நோய்களுக்கெல்லாம் பெரும்பாலும் தடைமுறைகளையும் மருந்துகளையும் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். நுரையீரற் சளிக்கு மிகவும் கைகண்ட மருந்து ஒன்றைக் கண்டுபிடித்துச் சிலகாலம் ஆகிறது.

அப்பு:- தெரியும். ஸல்பா மருந்துகள் என்று சில மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்து வழங்கிவருகிறார்கள். இனிமேல் நுரையீரற் சளியினால் ஒருவனும் மாளவேண்டியதில்லை என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு சிறந்த மருந்து இவற்றுள் ஒன்று.

கோபா:- ஆனாலும் இன்புளுவென்ஸா, சாதாரண ஜலதோஷம், கான்ஸர் முதலியவற்றுக்கு இன்றளவும் கைகண்ட மருந்துகள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. அவற்றையும் கண்டுபிடித்துவிட்டால் நோயினால் சாகிறவர்களுடைய தொகை குறைந்துவிடும். அப்போது மனிதர்களுடைய சராசரி வயது இன்னும் உயர்ந்துவிடும்.

அப்பு:- அதெல்லாம் இருக்கலாம். அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழா எங்கும் மலிந்து, சதாரணப் பிறந்தநாட்கொண்டாட்டம் மாதிரி ஆகிவிடலாம். ஆனால் வயது அதிகமானால்மட்டும் என்ன பிரயோஜனம்? தலை நரைத்து, பல் விழுந்து, கண் தெரியாமல், காது கேளாமல், நடை தளர்ந்து, கூனிக் குறுகி வயதுமட்டிலும் குட்டிச்சுவருக்கு ஆன மாதிரி. ஆனால் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம்? கிழவன்பாடும் கஷ்டம்; கூடவாழவேண்டியவர்கள்பாடும் அதைவிடக்கஷ்டம். கிழவனாக ஆகாமலே மார்க்கண்டேயன்மாதிரியாக என்றென்றைக்கும் இருப்பதற்கு வழியிருந்தால் நல்லதல்லவா?

கோபா:- அதற்கும் வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உயிரின் தத்துவம் இன்னதென்று அறிவதற்கும், வளர்ச்சி என்றால் என்ன என்று தெரிவதற்கும் விஞ்ஞானிகள் கீழ்த்தர உயிர்களை ஆராய்கிறார்கள். அமீபா என்னும் சிற்றுயிருக்குக் கிழத்தனம் கிடையாது. அது வயதுமுதிர்ந்து கிழமாகிச்

செத்தது என்பது கிடையாது. ஆனால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டுத் தீர்மானம் அடைவதுண்டு. பாமேசியம் என்னும் சிற்றுயிருக்கும் கிழத்தனம் கிடையாது. கிழட்டு ஹைட்ராவை இரண்டு துண்டாக்கினால், ஒவ்வொரு துண்டும் இளம்பிராயத்திலுள்ள ஒரு ஹைட்ராவாக ஆகிவிடும்.

அப்பு:- நாற்பதுவயதுள்ளவன் ஒருவனை இரண்டு துண்டாக்கினால் இருபதுவயதுள்ள இரண்டுபேர்கள் கிடைப்பார்கள் என்றிருந்தால் விசித்திரமாயிருக்கும்.

கோபா:- சிறிய அற்ப உயிர்களை ஆராய்ந்து, நம்முடைய மூப்பை நீக்கமுடியுமா என்று முயலுகிறார்கள். மூப்பு இல்லாமல் தடுத்துவிட்டால் இளமை நிலைத்திருக்குமல்லவா?

அப்பு:- அமெரிக்காவில் ராக்கெபெல்லர் வைத்திய ஆராய்ச்சிச் சாலையிலும், ஐரோப்பாவில் ஜெர்மனி முதலிய சில நாடுகளிலும், உடலின் உறுப்புக்களையும், அவற்றின் சிறு பகுதிகளையும் தனியாகத் துண்டித்து வெளியே எடுத்து, தக்க உணவுப்பொருள்களையுடைய திராவகங்களால் அவற்றைப் போஷித்து, அவற்றினின்று உண்டாகும் கழிவுப் பொருள்களையும் அகற்றி, அவற்றை மிகவும் கூர்ந்து, சோதித்துவந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு தக்க முறைகளைக் கையாண்டுவரும்போது உடலினின்று வேறுபட்ட உடலுறுப்புக்களும், அவற்றை அமைக்கும் சிற்றணுக்களும் தம்வலிகுறையாமல், தம் செயலிலும் குறைவுபடாமல், மூப்பும் சாக்காடும் இன்றி, வெகுகாலம்வரை வாழக்கூடும் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்; இந்தப் படித்திருக்கிறேன்.

கோபா:- நீ சொல்வது சரி. இப்பேர்ப்பட்ட சோதனைகளிற் சிலவற்றை நான் என்கண்ணால் நேரே பார்த்திருக்கிறேன். செய்தும் இருக்கிறேன். இந்த அறிவையெல்லாம் தொகுத்துப் பயன்படுத்தி மனிதனுடைய தேகத்திலுள்ள உறுப்புக்கள் வலிகுன்றாமலும், செயற்றிறத்திற் குறைவுபடாமலும் இருப்பதற்கு வழி கண்டுபிடித்துவிட்டால் நாமும் அமரர்கள் ஆகிவிடுவோம்.

அப்பு:- ஆனால் கோபாலா...

கோபா:-கொஞ்சம் பொறு, அப்புஸ்வாமி. நமது உடலிலே உள்ள இரத்தக்குழாய்கள் தடித்துப் போகாமலும், உடலுறுப்புக்களிற் கசிவுறும் கழிவுப்பொருள்கள் உடலிலேயே தங்கிவிடாமலும், தேகத்திலுள்ள பல உறுப்புக்களும் ஒத்துழைப்பதற்கு இன்றியமையாத ஹார்மோன்கள் என்னும் சத்துக்கள் உடலினுள்ளே இயற்றப்படுவது குன்றாமலும் இருப்பதற்கு உரிய முறைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, கையாண்டுவருவோமேயானால் மூப்பு வராது; ஆயுளும் நீளும்.

அப்பு:- ஆரோக்கியமும் ஆயுளும் மட்டிலும் நீண்டால் போதுமா? ராவணனுங்கூட எத்தனையோ ஆயிரம்வருஷம் வாழ்ந்தான் என்று ராமாயணம் சொல்லுகிறது. ஆனால் அவன் தொலைய மாட்டானா என்றுதானே எல்லா ரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரார்த்தித்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது? குணம் வேண்டாமா?

கோபா:-மிகவும் சரி. குணம் இருந்தால்மட்டும் உலகம் நன்மையடையும். மனிதகுணத்தைச் சீர்திருத்த அநேகம் இடங்களில் சங்கங்களை ஸ்தாபித்து முயன்றுவருகிறார்கள்.

அப்பு:- தர்மோபதேசம் செய்வதற்கென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறாயா? அல்லது விஞ்ஞானமுறையில் ஆராயுஞ் சங்கங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறாயா?

கோபா:-விஞ்ஞானமுறையில், விஞ்ஞானலக்ஷியத்தோடு ஆராயும் சங்கங்களைப்பற்றித்தான் சொல்லுகிறேன். இவற்றைச் சேர்ந்த விஞ்ஞானிகள் வாழைப்பழ ஈ முதலிய கீழ்த்தரப் பிராணிகளின் வம்சபாரம்பரைகளை ஆராய்ந்து, குணங்கள் சிற்சில முறைகளை அநுசரித்து வம்சபாரம்பரையில் இறங்குகின்றன என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். பிராணிகளின் ஸெல்களின்நடுவில் நியூக்ளியஸ் இருக்கிறதல்லவா? அதற்கும் உள்ளே குரோமஸோம் எனப்படும் மெல்லிய நாடாப்போன்ற இழைகள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்கும் உள்ளே அவற்றிலும் நுண்ணிய ஜீன் அல்லது குணி எனப்படும் மிகமிக நுண்ணிய அணுக்குக்கள் இருக்கின்றன.

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பிராணியின் உறுப்பு ஒவ்வொன்றின் தோற்றத்தையும், தன்மையையும், இயல்பையும் நிர்ணயிக்கிறது. அதாவது, தேகநிறத்துக்கு ஒரு குணி, உருண்டைக்கண்ணுக்கு ஒரு குணி, சப்பை மூக்குக்கு ஒரு குணி, குட்டைமயிருக்கு ஒரு குணி என்று இப்படி ஒவ்வொரு குணத்துக்கும் ஒவ்வொரு குணமின்மைக்குங் கூட ஒவ்வொரு குணி உண்டு.

அப்பு:- இப்படியுள்ள குணிகள் மொத்தம் எத்தனை என்று கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களா?

கோபா:- இல்லை; முடியவும் முடியாதென்று தோன்றுகிறது. அற்பப் பிராணிகளுக்கு இருப்பதுபோலவே மனிதனுக்கும் செல், நியூக்கிளியஸ், குரோமஸோம், குணி எல்லாம் உண்டு. மனிதனுடைய குணிகளும் எண்ணிறந்தவை. உடலின் நிறம், மயிரின் தன்மை, கண்ணின்வடிவு முதலியவற்றை நிர்ணயிக்கும் குணிகளைப்போலவே, சில குறைபாடுகளைக் குறிக்கும் குணிகளும் உண்டு. உதாரணமாக:—நிறவேறு பாடுகளை அறிய இயலாமை, காயம்பட்டுப் புண்ணாகிய இடத்திலிருந்து இரத்தம் கட்டிப்படாது ஒழுகிக்கொண்டேயிருத்தல், மனத்தளர்வு என்னும் இவைபோன்ற சில குறைபாடுகளுக்கும் குணிகள் உண்டு. இக்குறைவுகளைத் தாங்கும் குணிகளையுடைய ஆண்பெண்களை இனம்பெருகாமல் தடைசெய்துவிட்டால், இவ்வகையான குறைகளையுடைய மக்கட்பரம்பரை பெருகாது. நல்ல குணங்களைத் தாங்கும் குணிகளின் சேர்க்கையினாலும், நல்ல குடும்பம், சிறந்த கல்வி, நல்ல சகவாசம் முதலியவற்றின் நல்லுதவியினாலும் இயற்கையாக உள்ள நற்குணங்களை விருத்தியாக்கி வரலாம். இதனால் மனிதவர்க்கம் மேம்பாடு அடைந்து, சிறந்த குணங்களையுடையதாகும்.

அப்பு:- இப்பொழுது நடக்கும் யுத்தம் முதலியவற்றைப் பார்த்தால் இப்படிச்செய்வது மிகவும் அவசியம் என்றே தோன்றுகிறது.

கோபா:- அறிவாளிகள் அனைவரும் வேண்டுவதும் இதுவே.

அப்பு:- இது கிடக்கட்டும். இத்தனை பாடுபட்டு, குறைவுள்ள மனித வர்க்கத்தின் குணங்களையும் மற்றப்பிராணிவர்க்கங்களின் குணத்தையும் திருத்திசெய்வதற்குப் பதிலாக, நல்ல குணமுள்ள புதுப்பிராணிகளை உண்டாக்கிவிட்டால் என்ன?

கோபா:- இப்படிச் செய்யக்கூடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. நம் முடையபூமி தோன்றியகாலத்தில் உயிர் என்பது அதில் கிடையாது, கோடிக்கணக்கான வருஷங்களுக்குப்பிறகு எத்தனையோ இயற்கைச் சக்திகளின் சேர்க்கையினால், ஏதோ ஒருசமயத்தில், தற்செயலாக, மிக அற்பமான ஓர் நுண்ணிய உயிர் எவ்வாறோ திடீரென்று தோன்றிற்று. நாம் புதிதாக உயிரைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமானால் இத்தனை நிகழ்ச்சிகளும் சக்திகளும் இதே முறையில், இதே அளவில் நிகழவேண்டும். இப்படி நம்மாலாவது இயற்கையாலாவது மீண்டும் ஒருமுறை பூமியில் நிகழ்த்திவைக்கமுடியாது. இது உறுதி.

அப்பு:- இதைப்பற்றி நானும் படித்திருக்கிறேன். வேறு சிலர் இது இப்பொழுது முடியாவிட்டாலும், வருங்காலத்திலாவது முடியலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் முயன்றுவருகிறார்கள். ஆனால், இப்பொழுது நமக்குத்தெரிந்தது என்னவென்றால், ஏதோ எவ்வாறோ தற்செயலாய்த்தோன்றிய அற்ப உயிரானது, நான்தோறும் நிமிஷந்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான சக்திகள், நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றுக்கு உள்ளாகி வந்தது. இக்காரணத்தால் அது சிறிது சிறிதாகச் சிறு அளவில் வேறுபட்டு உருவமாறுபாடு அடைந்தும்வந்தது. நிகழ்ச்சிகளின் வேறுபாடுகளுக்கும், சக்திகளின் வித்தியாசங்களுக்கும் இணங்க, இம்மாறுபாடுகள் நிகழ்ந்துவந்தன. காலக்கிரமத்தில், பரிணாமமுறையில் இவ்வுயிரானது மாறிப் படிப்படியாக உயர்ந்து, மனித உயிராகப் பரிணமித்து விட்டது.

கோபா:-சரி, ஆனால் இந்தப் பரிணாமமுறையில் முக்கியமாக உள்ளவை இரண்டு. ஒவ்வொரு உயிரும் தன்னுடைய இனத்தை ஒத்து வளரும் குணத்தை உடையது என்பது ஒன்று. ஆனாலும் ஒரு சிறு அளவில் மாறுபடும் தன்மையும் அதற்கு உண்டு என்பது இரண்டு. ஒவ்வோர் உயிரையும் சூழ இருக்கும் நிகழ்ச்சிகளும் சக்திகளும் அதைப் பாதிக்கின்றன; அதனால் பாதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு உயிரால் சூழ்நிலையும் சூழ்நிலையால் உயிரும் சிறு அளவில் மாறுபட்டுக்கொண்டே வருகின்றன. இவ்வகையான மாறுதல்கள் சேர்ந்து குவியக் குவிய, காளடைவில், உயிரானது பேரளவில் மாறுபட்டுவருகிறது. இவ்வாறுதான் பூமியில் இப்பொழுது உள்ள பல்கோடிக்கணக்கான உயிரினங்கள் யாவும்(—தாவரங்களும், பிராணிகளும் மனிதனுங்கூட—)தம் தம் தன்மைகளையும் குணங்களையும், வடிவங்களையும் பெற்றுள்ளன.

அப்பு:- நீ சொல்வதைத் தெரிந்துகொண்டேன். அதாவது, எப்படியோ முயன்று, தப்பித்தவறி ஒருவேளை நுண்ணிய அற்ப உயிர் ஒன்றைப் புதிதாக நம்முடைய சோதனைச் சாலையில் இயற்றிவிட்டாலும், அந்த அற்ப உயிரிலிருந்து மனிதனைப்போன்ற பிராணியை இயற்றுவதற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் வேண்டும். மேலும், நீ சொல்லிய நிகழ்ச்சிகள் யாவும் முன்னினும் செம்மையான முறையில் மீண்டும் ஒருமுறை நிகழ்ந்தாகவேண்டும். இவையெல்லாம் நடக்கிற காரியமில்லை. இதுதானே நீ சொல்லவந்தாய்?

கோபா:-ஆமாம். ஆகையால் சமுதாய முன்னேற்றத்தை நாடி, இப்போதுள்ள மனிதரையே ஆதாரமாகவைத்துக்கொண்டு, அவர்களின் குணங்களையும், தன்மைகளையும் வேண்டியவாறு மேம்படுத்துவதுதான் முறை. இது நடக்கக்கூடிய காரியம். இதுதான் ஒவ்வொரு ஜனசமுதாயத்தின் தேவையுங்கூட.

கம்பராமாயணசாரம்

உத்தரகாண்டம்

[ராவ்ஸாஹிப். ஸ்ரீ. வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள் G.B.V.C.]

[கஉச-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

ச-வது தோத்திரப்படலம்.

தேவர்முதலியோர் சிவனையும் விட்டுணுவையும் தோத்திரித்து அரக்கரை அழிக்கவேண்டுதலைக் கூறுவது.

மூன்றுலகத்தோரும் சிவனைச் சரணடைதல்

பூலோகத்துள்ளோரும் தேவலோகத்தினின்று துரத்திடப் பட்ட தேவேந்திரன்முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் நாகலோக வாசிகளும் நரகத்திலே கிடந்தழுந்துவோர்போல நடுங்கி, முன் உலகத்தை அழிக்கவிருந்த ஆலகாலவிடத்தையுண்டு கண்டத்தி லடக்கி உலகங்களை அழியாமற் காத்த பரமசிவனே உலகங்களை அழிக்கும் அரக்கரை அடக்கிக் காப்பானென்று அவனிருந்த கயிலைமலையை அடைந்தார்கள். அடைந்தவர்கள், கயிலாயமான வெள்ளிமலைமேல் பவளமலைபோல வீற்றிருந்த சிவபிரானைத் தரிசித் துத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்போது, பரமசிவன் அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் வந்தகாரணம் யாது?' என வினவ, அவர்கள், 'மாலியவான் முதலிய கொடிய அரக்கர் தேவேந்திரனை வென்று தேவலோகத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டார்கள். அவர்கள்கூட்டத்தை நீ வேரோடறுக்காதுவிட்டாயானால், உலகங்களையெல்லாம் அழித்துவிடுவார்கள்' என்று கூறினார்கள். 'சுகேசன்வழியில்

தோன்றிய அரக்கரெல்லாரும் என்னையடைந்தோராதலால், அவர்களை நான் என்கையாற் கொல்லமாட்டேன். திருமால் அவர்களைக் கொல்லும் உபாயம் அறிந்தவன், அவனிடம்போங்கள்' என்று அவர்களுக்குச் சிவன் விடைகொடுத்தனுப்பினான்.

தேவர்முதலியோர் திருமாலைத் தோத்திரித்து அரக்கரை அழிக்கும்படி வேண்டல்

அவர்கள், திருப்பாற்கடலையடைந்தார்கள். அப்போது, அந்தக்கடல் அவர்களெதிரே எழுந்து ஆடி ஆரவாரித்தது, 'திருமாலருளால் தீய இராக்கதர் செல்வமும் செருக்கும் வலிமையும் சிதைந்திடும்; நிலையில்லாமல் சலனமடைந்துகொண்டிருப்பனவெல்லாம் நிலைபெற்றிடும்; வேதங்கள் உயர்வுற்றிடும்; உலகமெல்லாம் உய்ந்திடும்' என்று அவர்கள் மனத்திலே உவகை தழைத்தோங்கும்படி உரத்து உரைப்பதுபோன்றிருந்தது. அலைகள் கரை நோக்கிச்சென்றது, திருமாலைக் காணவந்த அவர்களை வரவேற்கக் கடல் எதிர்கொண்டுசென்றதுபோன்றது. புன்னைமலர்த்தாதும் கடல்நீர்த்திவலையும் கொண்டு உலாவுகின்ற குளிர்ந்த தென்றற் காற்று, அவர்கள் மேனிமீது வீசியது, அரக்கர்படைக்கு உடைந்து நிலையழிந்து ஓடி வாடி வதங்கிக்கொண்டிருந்த அவர்களுடைய தாபம் நீங்கச் சைத்தியோபசாரம்*செய்ததுபோன்றது. உடலை வாட்டித் தவம்புரிவார்க்கும் யோகியர்க்கும் வேதங்களுக்கும் எட்டுதல் இல்லானும், சரணடைந்தார்க்குக் கிட்டுதல் உள்ளானும், ஆதிதேவனுமான திருமாலைத் தெரிசித்தார்கள். அடியார்கள் எம்மருங்கும் நெருங்கிநின்று சேவைசெய்ய, நாரதர் நடிக்க, †மாகதர் துதிக்க, வெள்ளிய பாற்கடல்மேற் கரிய மலைகிடந்தாற்போலப் படுத்துக் கிடந்து உறங்குபவனும், பூதேவியும் சீதேவியும் வருடச் சிவந்த பாதமுடையவனும், கரியமலையை மின்னல்சூழ்ந்தாற்போலப்

*சைத்தியோபசாரம் - தாபம் தீர உபசரிக்கை.

† மாகதர் - வீரம்முதலியவற்றைப் புகழ்வோர்.

பொன்னுடைபுனைந்த திரு அரையையுடையவனும், பிரமனுள்பட எல்லாவுலகங்களும் உள்ளடங்கிய உதரமுடையவனும், மகாமேரு பருவதம் கொட்டையாக, அதைச்சூழ்ந்த மலைகள் அகவிதழ்களாக, அந்த மலைகளைச் சுற்றியுள்ள திசைகள் புறவிதழ்களாக, நாலுவேதங்களையும் பாடிக்கொண்டிருக்கும் நான்முகன் ரீங்காரஞ் செய்யும்வண்டாக உள்ள அண்டம் (வயிற்றன் அடங்கியிருந்தது வெளியேவந்தாற்போன்றது) ஆகிய உந்திக்கமலமுடையவனும், கருங்கடலிலே செங்கதிர் (-உதயசூரியன்) உதித்தாற்போலக் கவுத்துவமணிபுனைந்த மார்புடையவனும்* மலைகளுக்குப் பூண்கட்டியது போல வாகுவலயம்பூண்ட தோள்களையுடையவனும், பல்வரிசையாகிய முத்துக்களும் இதழ்களாகிய பவளங்களும் கண்களாகிய தாமரைமலர்களும் புருவங்களாகிய விற்களும் (காதுகளில் விளங்கும்) குண்டலங்களும் உடைய சந்திரமண்டலம் ஒன்று உண்டானால், அந்தச் சந்திரமண்டலம்போன்ற திருமுகமண்டலமுடையவனும், வலக்கை கிழாக மணிமுடி (அணிந்ததலை) மேலாக வைத்தவனும் ஆகிச் சங்கு சக்கரம் வில் வாள் தண்டு ஆகிய பஞ்சாயுதங்கள்

---

* வண்டென விரிஞ்சன் மாமறை பாட வடவரை கொட்டையாய்ச் சூழ்ந்த
இண்டடங் கிரிக ளல்லியாய்த் திசைக ளிதழ்களாய்த் திகழுமிவ் வண்டப்
புண்டரீ கத்தைப் புறப்பட விட்ட வுந்தியம் பொற்றடத் தானைத்
தெண்டிரைக் கடலி லெழுந்தின கரன்போற் றிகழொளி யாரமார் பினனை.

விரிஞ்சன் - பிரமன். மா - பெருமை(யுடைய). மறை - வேதம். வடவரை - மேருமலை. கொட்டை - தாமரைக்கொட்டை - தாமரைப்பூவின் இதழ்களுக்குநடுவே யுள்ளது. கிரி - மலை. அல்லி - அகவிதழ். புறவிதழ் புல்லி யெனப்படும். பாட்டில் அல்லிக்குப்பின்வந்த இதழ், சிற்குமிடத்தின் ஆற்றலாற் புல்லியை (- புறவிதழை) உணர்த்தியது. அண்டப்புண்டரீகம் - அண்டமாகிய தாமரை. புறப்பட-(வயிற்றினுள்ளிருந்து) வெளிப்பட. உந்தி - கொப்பூழ். தினகரன் - சூரியன். ஆரம் - ஆபரணம் (பின்), தமிழகாதி; இங்கே திருமால் மார்பில் அணியும் மணியாகிய கவுத்துவமணியென்னும் ஆபரணத்தைச்சுட்டியது. 'ஆரம்', மாலையெனக்கொண்டு (இரத்தின) மாலையணிந்த மார்புடையவனென்று பொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

சூழ்ந்துநின்று மெய்காப்புப்பணிசெய்யாநிற்க, கருடன் சுற்றி யுலாவாநிற்க, ஆதிசேடனுடைய தேகமாகிய மெத்தைமீதே, அவன் படங்கள் (குடைகள்போல நிழல்செய்து) கவியாநிற்க, ஓராயிரம் ஊழிகள் ஒருகணம்போலச் செல்லாநிற்க, யோகநித்திரைசெய்யும் திருமாலின் திருவுள்ளம் தங்கள்திறத்தில் இரங்கியருளுமோ அருளாதோவென்று தேவர்கள் முதலியோர் கவலைகூர்ந்துநின்றார் கள். அப்போது தேவேந்திரன் அப்பெருமானைநோக்கிக் கூறுவா னாகி, 'உலகங்களையெல்லாம் (பிரமனாகிப்) படைப்பாய், (விட்டுணு வாகி)க் காப்பாய், (உருத்திரனாகி) அழிப்பாய், (கண்ணனாகி) உண்டு உமிழ்வாய், (திரிவிக்கிரமனாகி) அளப்பாய்; ஆகாயம் வாயு அக்கினி நீர் நிலம் (ஆகிய பஞ்சபூதங்கள்) ஆவாய்; எண்ணிறந்த (அசைவனவும் அசையாதனவுமான) உயிர்களாவாய்; (சூரியன் முதலிய) சுடர்களாவாய்; வேதமாவாய்; சிவனும் பிரமனுமாவாய்; இவ்வாறாக அளவற்ற திருவிளையாடல்கள்செய்வாய்; (மேற்கூறிய பல கண்டப்பொருள்—பகுப்புப்பொருள்–ஆகுதலன்றி) அகண்ட வஸ்து (-பகாப்பொருள்) ஆகவும் உள்ளாய். உன்னை அறிவார் யாரே! (ஒருவருமில்லை)

உடலில் உயிரும், சொல்லிற் பொருளும், மலரில் மணமும், எள்ளில் எண்ணெயும்போல, எல்லாப்பொருள்களினும் பொருந்தி ஒன்றுபட்டிருக்கின்றாய். அறிவும் அறியப்படுபொருளும் அறி பவனுமாயுள்ளாய்; உன்தன்மை யாரே அறிவார்!

பொன்னும் பூண்களும் போலவும் கடலும் அலைகளும் போல வும் பூமியும் புழுதிகளும் போலவும், தேவர் மனிதர் முதலிய பல உயிர்களோடு அன்னியமாயும் அனன்னியமாயுமுள்ளாய். உன்தன் மையை யாரே அறிவார்!

நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்தால், உருவமுடையையாவாய், அருவ முடையையாவாய்; உள்பொருளாவாய், இல்பொருளாவாய்; பிறப் புள்ளாயாவாய், பிறப்பில்லாயாவாய்; பெண்ணாவாய், ஆணாவாய்,

ஆலியுமாவாய்; ஒருபகையுமில்லாதிருக்கவும் எதற்காகப் பஞ்சாயுதபாணியாயிருக்கின்றாய்? உன் இயல்பை உரைக்கப்புகுந்தால் மிகுந்த மனக்குழப்பம் உண்டாகின்றது. உன்னை உள்ளபடி உணர்வார் யாரேயுள்ளார்!

பிறவிக்கடலைக்கடக்கும் உபாயமறியாமல், (அக்கடலைக் கடக்கத்தக்க மரக்கலம் இது இது என்று) பலமதங்களிற் சேர்ந்து மயங்கி (சேர்ந்தமதம் அக்கடலைக்கடக்கும்) பயனற்றதாக (வீணே) பிறந்து இறப்பவரெல்லாம் அகண்டாகாரமாய்ப் போக்குவரத்தின்றிக் கவலையற்றிருக்கும் உன்னிலைமையை அறியார். உலகங்களுக் காதாரமாகவுள்ள உன்னிலைமையை யாரே அறிவார்!

மணிகளைக்கோத்துக் கோவையாக்குதல்போல உலகங்களைக் கோவைப்படுத்துவாய். கோவைப்படுத்திய உலகங்களை (வெவ்வேறாக்கி)ச் சிதறச்செய்வாய். உலகங்களையெல்லாம் உண்டு ஆலிலை மேலே தூங்கினாய். (அப்படித் தூங்கினபோது, எல்லாப்பொருள்களையும் தாங்கும் உலகங்கள் உன் வயிற்றினுள்ளேயிருந்தனவாதலால், அந்த) ஆலமரம் எவ்விடத்தே நின்றதென்று தெரியேனாயிருக்கின்றேன்.* இப்படிப்பட்ட உன்னிலைமையை யாரே அறிவார்!

ஒரு தூர் மூன்று கவடுகளுடையதாகிப் பல கிளைகளையுடையதாகிய ஒரு தருவைப்போல (ஒரு மூலத்தினின்று மும்மூர்த்திக

---

* இங்கே,

> பாலன் றனதுருவாய் ஏழுலகுண் டாலிலையின்
> மேலன்று நீதுயின்றாய் மெய்யென்பர்—ஆல், அன்று
> வேலைநீ ருள்ளதோ? விண்ணதோ? மண்ணதோ?
> சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.

என்ற வெண்பா ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. அன்று - அக்காளில். வேலை - கடல். மண்ணது - மண்ணினிடத்துள்ளது.

ளும் தேவவருக்கம் மனிதவருக்கம் முதலிய பல உயிர்வருக்கங்களும் உண்டாகிய) ஒரு பரம்பொருளாயுள்ளாய்; வினையாவாய்; வினைப்பயனுவாய்; வினைப்பயனை அநுபவிப்பவனுவாய்; வினையை ஆக்குவானும் அறுப்பானும் ஒருவனே ஆவாய். அப்படிப்பட்ட உன்னை அறிவார் யாரே!' என்று தோத்திரித்த தோத்திரங்கள் திருமாலினுடைய செவிகளினுள்ளே செல்ல, அப்பெருமான் நித்திரைநீங்கி எழுந்து, இந்திரன் முதலியோரை அன்புகூர்ந்துநோக்கி, 'நீங்கள் வந்தகாரணம் யாது?' என வினவ, அவர்கள், விடையிறுப்பாராய், 'மாலியவான் சுமாலி மாலியென்ற இரக்கமற்ற அரக்கர் மூவர், தாம் பெற்றுள்ள வரங்களின்வலியினுலும் தம்படைவலியினுலும் எல்லா உலகத்தோரையும் ஊழித்தீப்போல ஒழிக்கின்றூர்கள். அவர்கள் அவ்வாறு உலகங்களை ஒழிப்பதை நீயே நேராகமுயன்று தடுத்துக் காவாவிட்டால், (எல்லா உலகங்களும் அழிந்திடும்) அவைகளைத் திரும்பப் படைக்கும்படி நேரிடும். அவ்வரக்கர் தினந்தோறும் கொலைபுரிதலால், செக்கிலிட்டரைக்கப்பட்ட எள்ளுகளிலே தப்பிக்கொண்ட எள்ளுகள்போல இங்குவந்தவர்களே பிழைத்தோம். எங்களுக்கு நீயே கதி. வேறு கதி யாதுமில்லை! அஞ்சினேம். உன்சரணமே (-பாதமே) சரணமாக (-அடைக்கலமாக) அடைந்தேம். அபயம்! அபயம்!' என்று அலறினூர்கள். திருமால் அவர்களைப் 'பயப்படாதீர்கள்' என்று கையமைத்து 'வெய்ய இராக்கதகுலத்தை வேரறுத்து உங்கள் உள்ளக் கவலையை ஒழித்திடுவேன். இது திண்ணம். நீங்கள் உங்களிருப்பிடஞ்சேருங்கள்' என்றுகூறி விடைகொடுத்தனுப்பினுன்.

௬-வது தோத்திரப்படலம் முற்றிற்று.

[தொடரும்]

ஸ்ரீ:

மன்னனும் மன்னுயிரும்

செந்தமிழ்ப்பயிர்க்குச் செழுமுகிலாகி முந்துறவளர்த்துவருவதோர் மரபிடைத்தோன்றியவரும், தாய்மொழியுணர்ச்சியும், அம்மொழித்தேர்ச்சியுடையாரிடத்து அளவிலா அன்பும், சேய்மொழியாகிய ஆங்கிலப்பயிற்சியும் அமையப்பெற்று, நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவருமாகிய மாட்சிமைதங்கிய ரா. ஷண்முகராஜேசுவரஸேதுபதியவர்கள், இவ்வாண்டிற் கொண்டாடப்பெற்ற தம்முடைய 34-வது *வெள்ளணிநாள்விழாக்காலத்திற் பலஅமயங்களிற் பல அரிய *அறிவுரைகளை வழங்கினர். அவ்வுரைகள் யாவும் பண்டிதர்களுடைய பாராட்டுக்குரியனவாய், ஆன்ற கருத்துக்களையடக்கிக்கொண்டு, சான்றோர்மொழிகள்பலவற்றை நினைப்பூட்டும் தகைமைசான்று நிற்கின்றன. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றனையெடுத்துக்கொண்டு ஒருசிறிது ஆராயலாகும்.

‘இராமநாதபுர ஸமஸ்தானவாசிகள் என்னை அதன் இறையென்று வேறு வைத்துப் போற்றுவர்; யான் அவர்கள்நலத்தை நாடுதற்கமைந்த தொண்டனாக என்னைக் கருதுகிறேன்’ என்பது சேதுவேந்தர் மொழிந்தனவென்று முன்னுரைத்தவற்றுட் காணப்படுவதோர் பொன்னுரையாகும். இது, மன்னற்கும் மன்னுயிர்க்கும் இடைக்கிடந்த தொடர்பையும், மன்னன் மன்னுயிரிடத்துக் கொள்ளத்தக்க மனப்பான்மையையும், ஆங்கே மன்னுயிர் மன்னன்பாற் கொள்ளற்கொத்த மனப்பாங்கையும் செவ்விதின்விளக்கும் சிறப்பிற்றாய்க் கூரியமதியிற் சீரியோர்கூற்றுக்கள்பலவற்றை நினைப்பூட்டிநிற்றல் பின்வருவனவற்றாற் பெறப்படும்.

உலகனைத்துங் காக்கும் ஒருதனிமுதலாகிய கடவுட்குரிய பெயர்களுள் ‘இறை’யென்பதும் ஒன்று. எங்கும் †இறுத்தல்பற்றி அஃது அப் பரம்பொருளை உணர்த்துவதாகும். எவ்வுயிருமனிக்குந் தெய்வத்திற்குரிய குறியாகிய அப்பெயர், இவ்வுலகின்கண்ணே புரவுபூண்டுநிற்கும் அரசற்கும் ஆகி

---

* இவ்விழாநிகழ்ச்சிகளும், அவ்வுரைகளின் சுருக்கங்களும் 39-வது ‘செந்தமிழ்’த்தொகுதியின் 12-வது பகுதியின்கண் வெளிவந்துள்ளன.

† இறுத்தல் - தங்குதல்.

வழங்குகின்றது. மற்றும், அவ்விறைவனது அமிசமாகவே அரசனைப் போற்றுதல் மூத்தையோர்கண்ட முறையாகக் காண்கின்றோம். காவலனிடத்துக் கடவுட்டன்மையுளதென்று கருதுவது மரபாகும். இந்நெறியானே, தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும், மன்னவன் உறுப்பு முதலியவற்றானே மக்களோ டொத்துநின்றானாயினும், மக்களுள் ஒருவனாக மதிக்கப்படாது, அவரிடை நின்று வேறுபிரித்து, அவர்க்கிறையென்றுயர்த்துவைக்கப்படுவான் என்னும் பொருளையடக்கி 'மன்னவன், மக்கட்கிறையென்று வைக்கப்படும்' (குறள்—388) என்றதூஉங் காண்க. இங்ஙனம், இந்நிலவுலகின்கண்ணே பிறமக்க ளோடொப்பத்தோன்றி, உறுப்பாலும், ஊண் உறக்கம் முதலிய செயலாலும், பிறவற்றானும் அம்மக்களுள் ஒருவனாகவே காணப்படுவானை இறைவனாக வேறுகோடலென்னையோ வென்பதுகுறித்துச் சிறிது நோக்குவாம்.

மாநிலத்துற்ற மன்னுயிரெல்லாம், தாமே தம் நெறியறிந்தொழுகி இன்னல்களைந் தினிதுவாழுமியல்பிலவாய்த் தம்மைச் செந்நெறிச்செலுத் தும் நியந்தாவை யின்றியமையாது நின்றுவருவனவாகும். உலகு, ஒரு பொழுதேனும் காவலின்றி நில்லாததென்பதனை, அது, அரசியல்பற்றிய அல்லல்மிக்க அளவினும் காவலைநீக்கிநில்லாது, அவ்வமயம் அரும்பாடுபட்டு அக்காவலை நடத்திச்செல்லும் அரசற்கு அவ்வல்லலை மிகுத்துக் காலத்தில் யாத்திரைசெய்வதாம் என்பது கொள்ளுமாறு, மடுத்தலாயினும் சாகாடு விட்டிறங்காது, அதனை மருங்கொற்றியும் மூக்கூன்றியும், தாடவழ்ந்தும் அரிதின் இழுத்துச்செல்லும் எருத்திற்கு வருத்தத்தை மிகச்செய்துகொண்டு அச்சாகாடுபற்றித் தேயத்தில் யாத்திரைசெய்யும் ஓர் *பங்குவை அதற்கு உவமானமாக்கி, 'ஒருத்தலைப்பாரத் தொருத்தலைப் பங்குவின் †ஊர்தி—யெருத்தி னீங்குநின் றியல்வாக் குழைந்திட ருழக்கும் வருத்தம்'‡ (கம்ப—அயோத்தியா—மந்திர—66) என்று கல்வியிற்பெரிய கம்பர் கூறியது கொண்டுணரலாம்.

அந் நியந்தாவாவான், இங்ஙனம் தன் கோல்நோக்கிநின்ற மன்பதை யனைத்திற்கும் தன்னாலும், தன்பரிசனத்தாலும், பகைத்திறத்தாலும், கள்வ ராலும் பிறவுயிர்களாலும் ஆன பயம் ஐந்தும் தீர்த்து அறங்காப்பானுமின் றான். அவற்றது உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத உணவும் நீரும்

* பங்கு - முடம். † ஊர்தி - சாகாடு.

‡ இச்செய்யுளுரையின் விரிவை, 28-வது 'செந்தமிழ்'த்தொகுதியின் 6-வது பகுதியின்கண் வெளிவந்துள்ள 'கம்பருவமையம்' என்னும் கட்டுரை யிடைக் காணலாம்.

மன்னனும் மன்னுயிரும்

உளவாதற்குக் காரணமாதலோடு, அவ்வாறுளவாய [illegible] பாழ்போகாது பயன்படும்முறைகளை நாடிச்செய்து, தன் அறத்தானும் மறத்தானும் நாட்டினை நன்னிலையின்கண் நிறுத்துகின்றான். உடையும் உறையுளும் முதலிய பிறவற்றானும் மக்கள் துன்புறாது வாழ்தற்குரிய வழிகளைச் சூழ்கின்றான். எனவே, இவ்வாறு தன்னலத்தைப் பெரிதென்று பேணாது, மன்னுயிரனைத்தையும் முறைசெய்து காக்குந்தொழிலை மேற்கொண்டுநிற்கும் மன்னவன், அம்மன்னுயிரோடு உறுப்பு முதலியவற்றானொத்துநிற்குமளவேயில்லாது, அவற்றாற் போற்றற்குரிய ஏற்றமிக்க நிலையையெய்திநிற்பானுமன்றோ? இவ்விறைமாட்சிபற்றி 'நெல்லுமுயிரன்றே' யென்னுந் தலைப்புடைய புறநானூற்றுச் செய்யுட்பொருளை விரித்து, 85-வது 'செந்தமிழ்' தொகுதியின் 12-வது பகுதியின்கண் வெளிவந்துள்ள 'புறநானூற்றுச்செய்யுட்சிறப்பு' என்னும் கட்டுரையிற் பார்க்கக் காணலாமாகலின் மீண்டும் ஈண்டு விரிக்காதுவிடுத்து, மன்னன் காப்பவனும், மன்னுயிர் காக்கப்படுவனவாயும் நிற்குந் தொடர்பை நினைப்பூட்டி மேற்செல்வல்.

காத்தல் என்பது, எல்லாவுலகுமுடைய இறைவனது தொழில். அவன் எல்லாவற்றையும் காப்பவன் (ஸர்வரக்ஷகன்) என்கின்றோம். இவ்விறைவனுக்கும் ஏனையெல்லாவுயிர்கட்கும் காப்பானும் காக்கப்படுவனவுமாமியைபு உளதென்று ஆன்றோர் கருதுவர். அங்ஙனம் அவனுக்குரித்தாய அத்தொழிலில் ஓரளவு உலகபாலரிடத் துளதாகின்றது. இறையின் றொழிலாகிய இஃது இங்ஙனம் உலகபாலரிடத் துளதாதலானே, இவ்வுலகபாலர் உறுப்பு முதலியவற்றான் மக்களோடொத்துநிற்பினும் அம்மக்களிற் பிரித்து அவர்க்கிறையென்று வேறுவைக்கப்படுவோராயினர் என்க. இக்கருத்தை,

'முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்
இறையென்று வைக்கப்படும்' (குறள் 388)

என்று வள்ளுவர் வாய்மலர்ந்தருளியதனாலறியலாம். இன்னும், இத்தொழில் இறைக்குரித்தாதலானே, அரசன் காவலைகடாத்துங்காலை இறையே அவ்வரசனுருவாய்நின்று உலகுபுரப்பதாகவும், அம்முறையானே அரசன் இறையென்று பெயர்பெறுவதாகவும் ஆன்றோர் உரைப்பர். இதனை 'இறை உலகபாலருருவாய்நின்று உலகங்காத்தலின் இறையென்றார்' (குறள் - இறைமாட்சி - முன்னுரை.) என்ற பரிமேலழகருரையான் அறிதும்.

இம்முறையானே, எவ்வுயிருங் காத்தலைத் தனது சிறப்புத்தொழிலாகக் கொண்டு, உலகனைத்திற்கும் ஒரு தனிக்கிழவனாய்விளங்குந் திருமாலாகவே திருவுடைமன்னர், குறித்துவழங்கப்படுவது கருதத்தக்கது. 'திருவுடைமன்னரைக்காணிற் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்,' (திருவாய்மொழி 4-4-8) என்று பெரியார் பணித்ததனானே இவர் இங்ஙனம் கருதப்படுதலை அறியலாம். அங்ஙனம் கருதப்படுதலானே, கையேறுசக்கரக்காவலன்செயல்களை வையகத்துற்ற இம் மன்னர்மேல்வைத்து வழங்குவதூஉம் மரபாயிற்று. 'மாதுயிலுக்கு - ஆலைக் கவருங் குலோத்துங்கசோழன்' (குலோத்துங்கன்கோவை - 150) என்பதுபோன்ற ஆன்றோர்வாக்குக்கள் பல இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. 'பெருமைபெற்ற கண்வளர்ச்சிக்கு ஆலிலையை விரும்பும் குலோத்துங்கன்' என்பது இக்கோவைச்செய்யுளடியின் பொருளாதலின், ஆலிலைத் துயிலலாகிய மாலின்றொழில் மாநிலமன்னனாகிய குலோத்துங்கனைக் குறித்தாகக் கூறப்பட்டவாறுணர்க. மற்றும், திருமாலுக்கும் திருவுடைமன்னர்க்குமுள்ள முடிமுதலிய சின்னங்களின் ஒற்றுமையும், அன்ன பிறவும் ஈண் டெண்ணத்தக்கன.

திருமால் காவற்றொழின்மேற்கொண்டுநின்றவன் என்பது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. பூமடந்தைக்கு அவன் ஒருதனிக்கிழவன் என்பதனை, நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி: என்பதனாலும், பூசூக்தம் போன்றவற்றாலும், அவன், 'உண்டும் உமிழ்ந்தும்,.......' (திருவாய்மொழி 4-5-10) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவாறு உலகையுண்டும், உமிழ்ந்தும், பிறசெயல்கள்செய்தும் அவ்வுலகு தன்னுடைமையாதல்காட்டிநிற்றலானும் பிறவற்றானும் உணரலாம். இவ்விறைவன், அவ்வுலகிடை நல்லோரைக் காத்து நல்லறத்தினை நிறுவுதல்மேற்கொண்டவன் என்பதனைக் கீதைமுதலிய பெருநூல்களானும் பிற சான்றுகளானும் அறியலாம். 'ஆரறத்தினோடன்றி நின்றாரவர்-வேரறுப்பென்' (கம்ப-ஆரணிய-அகத்திய-22) என்று மேற்கோள்கொண்டுநின்ற அவனது அவதார வரலாறுகளானும், இப்பெற்றியே, வையத்துற்ற மன்னர், நாடுகாவலைத்தாங்கி, அதன் நாயகராய் அமைந்து, அல்லோரையொறுத்து, நல்லோரைப்பேணி, அறத்தினையோம்பிநிற்றலின், அவர் கையேறு சக்கரக் காவலனது அமிசமாவரென்று கருதப்படுவோராயினரெனக.

இவ்வாற்றானே, ஒருநாட்டுக் குடிமக்கள் தம் முடிமன்னனைத் தம்மோடொத்தவொருவனாகக் கருதாது, தம்மைக் காக்கும் இறையென்று உயர்த்துப் போற்றுதல்பற்றி ஒருசிறிது உரைக்கப்பட்டது. இனி, முடிமன்னன் குடிமக்கள்பக்கற்கொள்ளுங் கருத்துப்பற்றிச் சற்றே ஆராய்வாம்.

மன்னவன், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரனைத்தையும் காத்தல்வேண்டும் என்பது வழக்கு. அங்ஙனம் குடியோம்பலிற் சிறந்துநின்ற கொற்றவன், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரைக்காக்குந் தண்ணளியானென்று யாவராலும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவதூஉம் மரபு.

> ‘வயிரவான் பூணணி மடங்கன் மொய்ம்பினான்
> உயிரெலாம் தன்னுயி ரொப்ப வோம்பலால்
> செயிரிலா வுலகினிற் சென்று நின்றுவாழ்
> உயிரெலா முறைவதோ ருடம்பு மாயினான்.’
>
> (பால-அரசியல்-10)

என்ற கம்பராமாயணப் பாடலின்கண்ணே, தயரதச்சக்கரவர்த்தி இங்ஙனம் சிறப்பித்துரைக்கப்பெற்றிருத்தல் காண்க. ‘மன்னுயிரெல்லாம் மண்ணாள்வேந்தன்-றன்னுயிரென்னும் தகுதி’ (மணிமேகலை-7. 10) என்பதூஉம், மன்னன் மன்னுயிரைத் தன்னுயிரொப்பக் கோடல்வேண்டுமென்பதனை வலியுறுத்துதற்குக் காட்டப்படும் மற்றொரு சான்றாகும்.

இங்ஙனம், ‘கோனிகர்குடிகள்தம் கொள்கை சான்ற’தென்று புகழப்படுமாறு தன்னாட்டினை யாவரும் ஒக்கப் போகம்நுகரும் பொன்னாடென்று போற்றற்குரித்தாக்கி,மன்னுயிரைத் தன்னுயிரோடொப்பப் பேணும்மன்னன் றன்மையும், அங்ஙனம் தம்மைக் காத்தல்செய்துநிற்பானை அம்மன்னுயிரெல்லாம் தம்மோடொப்பக் கருதாது தமக்கிறையென்றுகருதும் மன்னுயிரியல்பும் ஒருங்கேயமைத்துத் ‘தன்போலுலகம் புரக்கின்றவாணன் தமிழ்த்தஞ்சையார்மன்’ (தஞ்சைவாணன்கோவை–295) என்று பொய்யாமொழிப்புலவர் புகன்றிருப்பது உற்றுநோக்கி யுணர்ந்து மகிழற்பாற்று. இவ்விருவரியல்புகளையும் இஃதுணர்த்துமாறு என்னையோவெனிற் காண்பாம்.

இது, தஞ்சைவாணன்மீது பொய்யாமொழிப்புலவர் பாடிய கோவை நூலின்கண் உள்ளது. தஞ்சைவாணனென்பான் பாண்டிநாட்டில் தஞ்சாக்கூரில் வாழ்ந்து அதனைத் தலைமையாகக்கொண்ட மாறைநாட்டிற்குத் தலைமைதாங்கிநின்ற ஒரு குறுநிலமன்னனென்றும், தஞ்சாக்கூர் என்பது தஞ்சையென மரீஇயிற்றென்றும், வாழ்நன் என்பது வாணனாயிற்றென்றும் அறிஞர் கூறுவர். ‘உலகம் புரக்கின்றவாணன்’ என்றும், ‘தஞ்சையார்மன்’ என்றும் இக்குறைத்த செய்யுட்பகுதியின்கண் வருவதனாலும் இவன் மன்னனாதல் உணரப்படும். இங்கு உலகமென்றது இக்கோவைத் தலைவனுக்குரிய

நாய்த் தஞ்சைநாடென்றும் மாறைநாடென்றும் வழங்கப்படும் நாட்டினை* யென்க.

இதன்கண், ‘உலகம்புரக்கின்ற வாணன்’ என்றதனானே, தஞ்சை வாணன் தஞ்சைநாட்டுக்கு மன்னனாய்நின்று அதனைப் புரத்தல் புலனாயிற்று. ஆகவே, மீண்டும் ‘தஞ்சையார்மன்’ என்றது கூறியது கூறலும் வெற்றெனத் தொடுத்தலுமாய் வற்றும் எனின், ‘தன்போ லுலகம் புரக்கின்ற வாணன்’ என்றதனானே தஞ்சைவாணன் அத்தஞ்சைநாட்டுமக்கள்பக்கற் கொள்ளுங் கருத்தும், ‘தஞ்சையார்மன்’ என்றதனானே அவர்கள் அவன்பாற்கொள்ளுங் கருத்தும் பெறவைத்தவாறுமாகலின் வற்றாதாயிற்றென்க. அஃதாமா றென்னையெனின், ‘தன்போ லுலகம் புரக்கின்றவாணன்’ என்றதனால் தஞ்சைவாணன் தன்னாட்டு மன்னுயிரனைத்தையும் தன்னுயிரோடொப்பத் தன்கருத்தால்நோக்கிக் காக்குமாறும், ‘தஞ்சையார்மன்’ என்றதனால், அவனது நாட்டுமக்கள் அவனைத் தம்மோடொத்தவனாகக்கொள்ளாது, தம் இறையாகத் தங்கருத்தால்நோக்கிப் போற்றுமாறும் பெறப்படுவனவா மென்க. இவ்வாற்றானே, இப்பகுதியொன்றனுள்ளே, மேலுரைத்த மன்ன னியல்பும், மன்னுயிரியல்பும் ஒருங்கே வந்தவாறு கண்டுமகிழலாம்.

இவ்வாறு உலகுகாவலன் ‘உயிரெலாந் தன்னுயிரொப்ப’ வோம்புகின் றான் என்று சிறப்பித்துரைக்கும் அடிப்பட்ட வழக்கையொட்டிக் கம்பரும் கூறியிருத்தல் முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. இஃதொருபுறமிருக்க, நம் கவிச் சக்கரவர்த்தி இராமன்பக்கல் இன்னும் ஒருபடி மேற்செல்கின்றார். அதனைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

பன்னெடுங்காலம் மகப்பேறின்மையால் வையகம் மறுகுறுமாலோ வென்பதோர் மறுக்கமுற்றிருந்த தயரதமன்னன், பின்னர் ‘முன்னை யூழ் வினைப்பயத்தினும் முற்றிய வேள்வி பின்னையெய்திய நலத்தினும் அரிதினிற் பெற்ற’ இராமபிரானுக்கு அரசுநல்குவானெண்ணி, வசிட்டமுனிவனும் சுமந்திரனும் உள்ளிட்ட மந்திரத்திருந்து தன்கருத்தை விரித்துரைத்தவுடன், அம்முனிவன் இராமற்கு அது தகுமென்பான் அப்பெருமானது ஏற்றமெல் லாம் எடுத்துக்கூறுமிடையில், அவன் குடிமக்கள்பக்கற்கொண்டுள்ள

* ‘வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைநாட்டென் றனியுயிர்க்கோ-ரரண்மானனைய கண்ணாள்’ (தஞ்சை. 19) எனவும், ‘மாலன்ன வாணன்றென் மாறைநன் னாட்டு வயலுகளும்-சேலன்ன நீள்விழியாய்’ (தஞ்சை. 309) எனவும் வரு வனவற்றால் இவ் விருவழக்கும் உண்மை காணலாம்.

அன்பின்திறத்தை விளக்குவானாகி, 'இராமன்-தன்னுயிர்க்கென்கை புல்லிது தற்பயக்தெடுத்த-உன்னுயிர்க்கென நல்லன் மன்னுயிர்க்கெலாம் உரவோய்' (கம்ப-அயோத்தியா-மந்திர-38) என்று அரசனைநோக்கி உரைசெய்ததாக நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறியுள்ளார். இது, மன்னன் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல மதித்தலைக் கீழ்நிலைநிறுத்தி மேனிலைநிற்றல் வெள்ளிடைமலை.

இராமன் தன்னுயிருக்கு எத்துணைநல்லனோ அத்துணை நல்லன் மன்னுயிர்க்கும் எனின், அஃது அவனது உயரியல்பைக் குறைத்துக் குற்றத்தையேற்றியதாகுமென்று கவிஞர்பெருமான் கருதுகின்றார். அவன் தன்னுயிரிடத்துப் பெரியதோர் அன்புகொண்டவனென்பது அவனது இறைமைக் குணத்திற்குச் சிறவாதென்பது அப்புலவர்திலகத்தின் கருத்து. இராமபிரான், தன்னலங்கருதாது தனக்குரிய அரசும் போகமும் துறந்து கணையும் வில்லும் தாங்கிக் கானகத்தே அலைந்து, 'யான் வனம்போந்தது என்னுடைப் புண்ணியத்தால்' (கம்ப - ஆரணிய - அகத்திய - 18.) என்று தான் அவ்வாறு வனம்புகுந்ததனைப் பாராட்டிப் பிறர்க்குரிய நலத்தைப் பேணிநின்ற பெருவள்ளலன்றோ! இங்ஙனமாய இவனது இவ்வியல்புகுறித்தெழுதப்புகின் அது மிகவும் விரிவதொன்றாமன்றோ? ஆகவே, தன்னுயிரினும் சிறக்க மன்னுயிரை அவன் மதிக்கின்றானென்று சாற்றுதலே தக்கதாமென்பதூஉம், அங்ஙனம் மன்னன் மன்னுயிரை மதித்தலே மன்னர்க்குரிய மாட்சிகளுள் மிக்கதாமென்பதூஉம் அக் கவிதாசிரோமணியின் அபிப்பிராயமாகின்றன. இதனாலேயே, 'தன்னுயிர்க்கென்கைபுல்லிது' என்றாராயிற்று. இதன்கட் 'புல்லிது' என்றது, அங்ஙனம் மன்னுயிரைத் தன்னுயிரோடொப்பக்கொள்ளுதலாகக் கூறுங்கூற்று எட்டுணையேனும் இம்மன்னற்கு ஏற்புடைத்தாகாத இழிநிலையுடைத்தாதல் காட்டி, அதனை யெள்ளியுரைக்குமியல்தோன்ற நின்றது.

இங்ஙனம் இராமன் தன்னுயிர்க்கென மன்னுயிர்க்கு நல்லனென்பதனைப் புல்லிதென விலக்கிய ஆசிரியர், 'தற்பயக்தெடுத்த உன்னுயிர்க்கென நல்லன்மன்னுயிர்க்கெலாம் உரவோய்' என்ற பகுதியானே, அவனது அன்பின் நிலையினை விளக்கிச்செல்கின்றார். இதனானே, இராமன், தன்னினும் தன்னைப்பெற்றவனையே சிறக்க நேசித்தானென்பதூஉம், அத்தந்தைபக்கல் எத்துணையன்புகொண்டுநின்றானோ அத்துணையன்பு மன்னுயிரிடத்துங் கொண்டுநின்றானென்பதூஉம், இவ்வாறு அவன் பெற்றோனிடத்துவைத்த பேரன்பும் பிறவுயிரிடத்துவைத்தபேரன்பும் ஒன்றையொன்றொக்குமேயொழியப் பிற அவற்றை யொவ்வாவென்பதூஉம் பெற்றாம். பெறவே, அவன் மன்னுயிரிடத்துக்கொண்ட அன்பினளவு அறியப்படுவதாகின்றது.

இதனானே, அவன் மன்னுயிரைத் தன் தாதையோடொப்பக் கருதினான் என்றவாறாயிற்று.

மேலும், 'தற்பயந்த உன்னுயிர்க்கென' என்றது, பின்னர்த் தாதையாகக் கோடற்கொத்த நிலையுறுவார் பிறர்போலாது, தன் தோற்றத்திற்கு மூலமாய்நின்ற பயந்ததந்தையாகிய உன்னுயிர்க்கென என்றவாறுமென்க. எனவே, தற்பயந்தான் இவ்வுலகின்கண்ணே தன்றோற்றத்திற்கு மூலமாய் நிற்றல்போல, மன்னுயிரெல்லாம் தான் மன்னனாக் தோற்றத்திற்கு மூலமாதலும் ஈரிடத்தும் ஒக்க அன்புசெய்தற்குரிமையுண்மையும் தோற்றுவித்தவாறாயிற்று. மற்றும், 'எடுத்த உன்னுயிர்க்கென' என்றது, எடுத்தலென்பது வளர்த்தலென்று பொருள்படுமாதலால், தன்வளர்ச்சிக்குக் காரணமாய் நின்ற உன்னுயிர்க்கென என்றவாறாகி, ஆங்கே தன்னரசுநிலைவளர்ச்சிக்குக் காரணமாய மன்னுயிர், தன்னையெடுத்தானோடொப்ப அன்புசெய்தற்குரிமையுடைத்தாதல் புலப்படநின்றதாயிற்று. மன்னுயிரிலவாயின் மன்னனென ஒருவன் இலனாமாதலானும், மன்னனானவன் மன்னுயிர்நலம்பேணற்பொருட்டே பின்னரமைந்தானுமாதலானும் மன்னுயிரெல்லாம் மன்னன்றோற்றத்திற்கு மூலமாதலும், அவ்வாறே அவை அவனது அரசுநிலைவளர்ச்சிக்குக் காரணமாதலும் அறிக. 'அரசனும்-இல்வாழ்வாரில்வழியில்' (நான்மணிக்கடிகை-48) என்றதூஉம் காண்க. 'குடியுயரமுடியுயரும்' என்ற பழமொழியும் நோக்குக. 'நல்லன்' என்றது, அன்புடையனாய், அவ்வன்பு செய்யப்பட்டார்க்கு நல்லவை' நாடிச்செய்பவனென்றவாறு.

இவ்வாற்றானே, மன்னவன் மன்னுயிர்க்கு நல்லவைநாடிச்செய்வனவெல்லாம், தன்னைப் பயந்தார்க்குச்செய்யும் பணியோடொப்பக் கருதப்படுவனவாமென்பதூஉம், அப்பணியேபோல அவையும் தவிரத்தகாத கடனாகக் கொள்ளப்படும் நல்லறமாமென்பதூஉம் பெறப்படும். இங்ஙனம் கடனாகக் கொள்ளப்படுதலை, இராமன் அரசேற்க வியைந்ததுகுறித்துக்கூறும் கம்பநாடர் 'தாமரைக்கண்ணன் - காதலுற்றிலன் இகழ்ந்திலன் கடனிதென் றுணர்ந்தும்...............அப்பணிதலைநின்றான்' (அயோத்தியா - மந்திர - 70) என்று உரைப்பதனானும், நல்லறமாதலைத் தயரதன் தன் தனயனை நோக்கிப் 'புனையுமாமுடி புனைந்திந்த நல்லறம் புரக்க - நினையல்வேண்டும்' (அயோத்தியா-மந்திர-69) என்று கூறி வேண்டியதனானும் அறியலாம்.

மக்களிற்பிரித்து அவர்க்கிறையென்று வேறுவைக்கப்படும் மன்னவன் அம்மக்கட்குத் தந்தையாகக் கூறப்படுதலன்றியும், ஓராற்றானே அம்மக்கட்கு மைந்தன்நிலையில்வைத்துக் கூறப்படுதலும் உண்டென்பதனை, நம்

கவியரசே 'சேய் ஒக்கும் முன்னின்றொரு செல்கதியுய்க்குநீரால்' (பால-அரசியல்-4.) என்று தயரதனைச் சிறப்பித்தலினானும், இராமன் தமக்கு அரசாதலின் அமைவுடைமைகாட்டித் தம்முவப்பை யெடுத்துரைத்த சிற்றரசரைநோக்கித் தயரதன், '"என்மகன் என்பதென் நெறியின் ஈங்கிவன்-நும்மகன் கையடைநோக்கும் ஈங்"கென்றான்' (அயோத்தியா-மந்திர - 85) என்றதனானும் அறியலாம். மற்றும்,

'பனையவாம் நெடுங்கரப் பருமயானையாய்
நினையவாம் தன்மையின் வியிர்த்த மன்னுயிர்க்
கினையவா றன்பினன் இராமன் ஈண்டவற்
கனையவா றன்பின அவையும் என்றனர்'

(கம்ப-அயோத்தியா-மந்திர-88)

எனவரூஉம் செய்யுளும் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. இராமன், மன்னுயிரிடத்துத் தன்னைப் பெற்றான்பக்கல் அன்புசெய்யுந்தன்மையில் எத்துணையன்புகொண்டுள்ளானோ அத்துணையன்பு அவையும் அவன்பால் வைத்துள்ளனவென்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது. படவே, இராமன் மன்னுயிரைத் தந்தையோடொப்பக்கருதி அன்புசெய்யுமாறே அம்மன்னுயிரும் அவனைக் கருதி அன்புசெய்வனவாம் என்றவாறாயிற்று. இதனானே, மன்னுயிரிடத்து மன்னன் கொள்ளத்தகும் மனப்பாங்கும், அங்ஙனமே, மன்னனிடத்து மன்னுயிர்கொள்ளத்தகும் மனப்பாங்கும் ஒருங்கு விளங்குதல் அறியலாம்.

இப்பெற்றியானே, மன்னுயிர்க்கு நல்லவை நாடிச்செய்தற்பொருட்டே மன்னவன் அமைந்தானாதல் நோக்கித் 'தன்னுயிர்போல மன்னுயிரைக் காக்கின்றான்' என்னும் அடிப்பட்ட வழக்கை விடுத்து, அவற்றைத் தந்தையோடொப்பச் சிந்தையிற்கொண்டு பேணுகின்றான் என்று ஏற்றம்பெறச் சாற்றியதுகொண்டு, புவியரசர்போற்றும் நம் கவியரசர் மன்னன்நிலையும் மன்னுயிர்நிலையும்பற்றி எத்துணைச் சிறந்த கருத்துக் கொண்டுள்ளாரென்பதனைத் தெற்றென வுணரலாம். இங்ஙனம் இவர்கருதுதல் தெரிதலான், 'உயிரெலாம் தன்னுயிரொப்ப ஓம்பலால்' என முன்னே யிவர் தயரதனது அரசியல் குறித்துரைத்ததற்குப் பின்னே அவன் 'உயிரெலாமுறைவதோ ருடலுமாயினான்' எனப்படுமாறே உயிரையெல்லாம், உடலோடொப்பக் கருதப்படும் தனக்கு உயிரோடொப்பக் கருதியோம்பலால் என்று பொருளுரைத்துத் தன்னுயிரினும் சிறக்க மன்னுயிரை நேசித்துப் போற்றுதல் ஆண்டும் கூறினும் சாலச் சிறந்தமைவதாகும்.

இன்னும், இக்கருத்துப்பற்றி, மலர்தலையுலகிற்கு மன்னனை யுயிராக வைத்துக்கூறலும், அப்பெற்றியே மன்னன் தன்னை உலகிற்கு உயிராக அறிந் தொழுகல்வேண்டுமென்று விதித்தலும் ஆகிய முந்தைவழக்கைப் பிக்கிய தாக்கி, மன்னனை உடலாகவும், மலர்தலையுலகத்து மன்னியவுயிரை அவற்கு உயிராகவும் கொள்ளும் சிறந்த முறையினை இப்புவியின்கட் 'புலவோராக விருள்தானகலப் - போழ்வார்கதிரின் உதித்த தெய்வப்புலமைக் கம்ப நாட்டாழ்வார்' (கம்ப - தனியன்) என்று போற்றப்பட்டவாறு ஞானபானு வாயும், 'கம்பநாடுடைய வள்ளல்' என்று புகழப்பட்டவாறு அறிவுச்செல் வத்தின் பெருவள்ளலாயும் விளங்கிய நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி உள்ளத்தடங் காத உவப்பையும் வியப்பையும் பயக்குமாறு வெளிப்படுத்து வழங்கியதூஉம் காண்க.

மன்னனை உயிராக்கும் வழக்கினை,

'நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால், யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே' (புறநானூறு-186)

என்பதனானும் அறிக. 'பரந்தஇடத்தையுடைய இவ்வுலகம் அரசனாகிய உயிரை யுடையது. அதனால், இவ்வுலகத்தார்க்கு நெல்லும் உயிரன்று; நீரும் உயிரன்று. "யான் உயிர்" என்பதனையறிதல் வேலான்மிக்க படையினையுடைய வேந்தற் குக் கடமையாகும்' என்பது இதன் பருப்பொருள். இச்செய்யுளைக்கொண்டு, அரசன் உலகிற்கு உயிராமாறும், அவன்றான் தன்னை அதற்கு உயிராக அறிந் தொழுகுதல் அவற்குக் கடனாமாறும்பற்றி, யான் முன்னர்ப் 'புறநானூற்றுச் செய்யுட்சிறப்பு' என்னும் கட்டுரையிற் பரக்க விரித்து விளக்கியுள்ளேன்.

இங்ஙனம் மன்னனை உலகிற்கு உயிராகக்கூறும்வழக்கினைவிடுத்து, அதற்குமாறாகக்கூறுமாற்றை,

'வயிரவான் பூணணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாந் தன்னுயி ரொப்ப வோம்பலாற்
செயிரிலா வுலகினிற் சென்று நின்றுவாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பு மாயினான்'

(கம்ப-பால-அரசியல்-10)

என்று கம்பர் தாமே தயரதனைச் சிறப்பிப்பதுகொண்டும்,

'வையம் மன்னுயி ராகவும் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடலன்ன மன்னனுக்கு'

(கம்ப-அயோத்தியா-மந்தரை-17)

என வசிட்டமுனிவன் இராமனுக்கு வகுப்பதாக வுரைப்பதுகொண்டும் அறியலாம்.

இங்ஙனம் மாறாகவழங்குதல், உயிரான் இயக்கப்படும் உடம்புபோலக் குடிமக்கள் இலராயின் முடிமன்னர்க்கு இயக்கமின்றாம் முறையானும், குடிமக்கள் கருத்திற் கியையவே முடிமன்னன் வினைசெய்யவேண்டும் நிலையானும், அவன் அம்மன்னுயிரானே இயக்கப்படுவானாதல்பற்றியும், உயிர் போகம் நுகர்ந்து இனிதுறுதற்பொருட்டுத் தான் கருவியாய்நின்று தொழிற்படும் உடம்புபோல, அரசன் 'யாம் முன்னை நல்வினையானே இந்நிலையெய்தினேம்: ஆகலின் யாவும் அநுபவிக்கத் தோன்றினேம். பிறர் அஃதின்மையின் யாம் போகம்நுகர்தற்குச் சாதனமாய்நின்றனர்' என்று எண்ணித் தான் உண்டுடுத்துப் பிறபோகங்களும் நுகர்ந்து களித்துக் கழியாது, மக்கள் யாவரும் ஒக்கப் போகம்நுகர்ந்து இன்னலின்றி இனிதுவாழ்தற் கானவற்றைச் சூழ்ந்து செய்து அதற்கே துணையாய்நிற்கவேண்டியவனாதல்பற்றியும், அன்ன பிறவியல்பற்றியுமா மென்னலாம். இங்ஙனம், மலர்தலையுலகத்து மன்னிய வுயிரை மன்னற்குயிரென்று கம்பர் வெளிப்படுத்த இப்பொருளே, முன்னூலாகிய மணிமேகலையின்கண் வரூஉம் 'மன்னுயிரெல்லாம் மண்ணாள்வேந்தன்-றன்னுயிர்' (மணிமேகலை-7-10) என்னும் பகுதியால் உணர்த்தப்பட்டதாகக் கோடலும் சாலும்.

இன்னும், இங்ஙனமே, காவற்சாகாட்டை உகைப்போனாகக் காவலனைக் கூறுவதுவிடுத்து, அதனை யீர்த்துச்செல்லும் எருதாக அவனைக் கூறுதலைத் தழுவி இப்புலவர்பெருந்தகை புகன்றிருப்பதூஉம் இங்கு ஒப்பு நோக்கிக் கொள்ளத்தகும். இதனை, 'ஒருத்தலைப்பாரத்தொருத்தலைப்பங்குவி னூர்தி-யெருத்தின் ஈங்குநின் றியல்வாக் குழைக்கிட ருழக்கும்-வருத்தம்' (அயோத்தியா-மந்திர-66) என்றும் 'உருளுடைச் சகடம் பூண்ட உடையவன் உய்த்த காரேறு*-அருளுடையொருவன்நீக்க அப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான்' (அயோத்தியா - கைகேசி. 109) என்றும் வருவனவற்றால் அறியலாம்.

* ஏறு - எருது.

மற்றும், மன்னன் மன்னுயிரோம்புவதன்கண்ணேயே யீடுபட்டு அதற் காவலைசெய்வதிற் சிறிதும் சோர்விலனாகி எக்காலும் உழைத்தற்குரியனா மென்பதனைத் துறவுமேற்கொள்வான்றுணிந்த தயரதமன்னன் தன்மந்தி ரக்கிழவர்முன்னே,

'கன்னியர்க் கமைவருங் கற்பின் மாநிலந்
தன்னையித் தகைதரத் தருமம் கைதர
மன்னுயிர்க் குறுவதே செய்து வைகினேன்
என்னுயிர்க் குறுவதும் செய்ய வெண்ணினேன்'

(அயோத்தியா-மந்திர-15)

என்று மொழிந்ததாகவரூஉம் பாடலிற் கம்பர் பெறவைத்திருப்பதூஉங் காண்க. இன்னும், இப்பாவலர்பெருந்தகை தயரதனது அரசியற்சிறப் புரைக்குங்கால், அவன்,

'வையக முழுவதும் வறிஞன் ஓம்பும் ஓர்
செய்யெனக் காத்தினி தரசு செய்கின்றான்.'

(பால-அரசியல்-12)

என்றதூஉம் இதனை வலியுறுத்தும். என்னை? இதனானே, இச்செய்யோம்பு வான், வறிஞனாதலிற் பொருட்செலவுசெய்து ஏவல்செய்வார்ப்பெற்று ஓம்புமாறின்மையால் தானே ஓம்புவானாகி, ஒருசெய்யேயுண்மையான், அவன் அதுவே தனக்காதாரமாதல்பற்றித் தான் பாடுமுழுதும் பிறவழிப் படாது, வெயிலிடையுலர்ந்தும், மழையிடைநனைந்தும், பனியிடைக்கிடந்தும் தன்வருத்தம் பாராது ஆங்கேயுறைந்தும், பிறவாறு முயன்றும் அதன் கண்ணே தான் கருத்துமுழுதும் செலுத்தி அதனை யோம்புமாறே, சச்சந்த மன்னன் கட்டியங்காரனென்னும் அமைச்சனிடத்துத் தன்னரசுக்குரிய வினைகளை வைத்துவிட்டுத் தான் தன்மனைவி விசையையுடன் போகந்நுகர்ந் திருந்து கழிந்ததுபோல வினைசெய்வார்பிறர்மேல் வினையைமுற்றும் வைத்துவிட்டுத் தான் போகநுகர்ச்சியிலாழ்ந்திருந்தொழியாது, எவ்வாற் றானுந் தன்வருத்தம் பாராது மன்னுயிரைத் தனக்காதாரமாகமதித்து ஓவாது ஓம்புதல் பெறவைத்தவாறுயிற் றுதலினென்க.

இன்னும், தயரதன், தான் முதுமையால் தளர்வுற்றுப் போகமிழந்து புன்மையுறுதல்கூடுமாலோ என்றும் மகப்பேறின்மையால் தன்னைப் பின்னிலையிற் பேணற்குரியாரிலராலோ என்றும் மறுகுறாது, 'எற்பின் வையகம் மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கமுண்டு' (கம்ப-பால-திருவவ-3) என்றுகூறி வருந்தியதூஉம் மன்னன் மன்னுயிரோம்பலைப் பெரிதாகக்கருதல்வேண்டு தல்பெறநின்றது காணலாம்.

மற்றும், தயரதமன்னன் மந்திரக்கிழவர்முன்னே தான் துறவுமேற்கொள்வான் துணிந்ததற்குக் கூறிய காரணங்களுள், தன் முதுமையினால் வையகங்காவலைச் செவ்விதிற்றாங்கிநடத்தச் சிறிதும் ஆற்றலின்றியிருத்தலை ஒன்றாகக் கூறியதுடன், மாநிலங்காவலன் தன்னால் அக்காவலைச் சிறிதுங் குறைபாடுறாது செவ்விதினடாத்த வல்லனல்லனாயகாலத்தும் தன்போக நுகர்ச்சிகருதி வாளாகழியாது, அதனை வல்லானைநாடி அவன்பால் வைத்து நீங்குதல்வேண்டுமென்பதுகாட்டி அக்கருத்தினையே வலியுறுத்துதல் நோக்கத்தகும்.

'விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு கண்டயான்
இரும்பிய.லனந்தனும் இசைந்த யானையும்
பெரும்பெயர்க் கிரிகளும் பெயரத் தாங்கிய
அரும்பொறை இனிச்சிறி தாற்ற ஆற்றலேன்.'

(கம்ப-அயோத்தியா-மந்திர-16)

என்பது மேற்குறித்த அக்கருத்துக்கொண்ட செய்யுளாகும். இதனுள், 'விரும்பிய மூப்பெனும்வீடு' என்றதுடன், மன்னன் தன்னலம்விடுத்து மன்னுயிர்நலத்தை மாண்புறப்பேணுந் தொண்டனாய் அதனிற் சிறிதும் சோர்வுபடாது கண்ணுங்கருத்துமாய்நின்று காவலைநடாத்தலின் அருமையும், மூப்பின்கண் அச்சுமையொழிந்துநிற்றலின் அஃது அதற்கு வீடாதலும், அதனானே அம்மூப்பு தான் போகமிழத்தற்குக் காரணமாதல்பற்றி வெறுக்கப்படுவதொழிந்து விரும்பப்படுவதாதலும் விளங்கின்றவாறு நினைக்கத்தகும்.

இன்னும், மன்னுயிர்க்கிறையாவானுக்கு, அந்நிலை போகசாதனமாய் இன்பத்தையூட்டுகிற்றலினும் வருத்தமே பெரிதும் தருவதொன்றுமென்பதனை 'இனி அவன்* வருந்த யான் பிழைத் துய்ந்தனன்போவதோ ருறுதியெண்ணினேன்' (கம்ப-அயோத்தியா - மந்திர - 27) என்று தயரதமன்னன் தன் மந்திரக்கிழவர்முன் மொழிந்ததனானும், அவன் இராமனைநோக்கி அரசேற்குமாறு கூறும்போது,

'...அரும்பெரு மூப்புற்
வெய்ய தாயது வியலிடப் பெரும்பரம் விசித்த
தொய்யல் மாநிலச் சுமையுறு சிறைதுறந் தினியான்
உய்ய லாவதோர் நெறிபுக வுதவிட வேண்டும்'

(அயோத்யா. மந்திர. 62)

என்றும்,

* அவன் - (இங்கு) இராமன்.

‘...

....
இன்னும் யானிந்த அரசிய விடும்பைய னென்றால்
நின்னை யீன்றாள பயத்தினின் நிரம்புவ தியாதோ?’

(அயோத்தியா-மந்திர-65)

என்றும்,

‘ஒருத்த லைப்பாரந் தொருத்தலைப் பங்குவி னூர்தி
எருத்தி னீங்குநின் றியல்வாக் குழைந்திட ருழக்கும்
வருத்தம் நீங்கிஅவ் வரம்பறு திருவினை மருவும்
அருத்தி யுண்டெனக் கையவீ தருளிட வேண்டும்’

(அயோத்தியா-மந்திர-66).

என்றும், உரைத்ததனானும், ‘ஆழிசூழுலகமெல்லாம் பரதனேயாள........ தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவம் மேற்கொண்டு பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத்துறைகளாடி ஏழிரண்டாண்டில்’ மீண்டுவரல்வேண்டு மென்பது மன்னவன்பணியெனக் கைகேயிவாய்க்கேட்ட இராமனைக் குறித்து,

‘...
இருளுடை யுலகம் தாங்கும் இன்னலுக் கியைந்து நின்றான்
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட உடையவ னுய்த்த காரேற .
அருளுடை யொருவன் நீக்க அப்பிணி யவிழ்த்த தொத்தான்’

(அயோத்தியா-கைகேசி-109)

என்று நம் கவிச்சக்கரவர்த்திகூறுவதனானும் உணரலாம். இவற்றுள், ‘வியவிடப் பெரும்பாரம் விசித்த தொய்யன் மாநிலச் சுமையுறு சிறை’ என்றதனால், மாநிலந்தாங்கும் மன்னற்கு அது பெருஞ்சுமையாதலும், அதன்காவல் அவன்றனக்குக் காவலிட்டதோர் சிறையாதலும் அறியலாம். இதனானன்றே, அத் தயரதமன்னன், இராமனை அரசேற்குமாறுகூறுங்கால், அது இராமன் தன்னைப் பயந்தானுக்கு அவன் வேண்டிக்கொள்வதொன்றனைத் தருவதோ ருபகாரமாகக் கருதுதல் காட்டி, ‘நிற்பயந்தெடுத்த யான் நின்னை வேண்டியெய்திட விரைவ தொன்றுளது’ (கம்ப-அயோத்தியா-மந்திர-61) என்றதனுடம், ‘உதவிடவேண்டும்’ (ஷை-62) என்றும், ‘அருளிடவேண்டும்’ (ஷை. 66) என்றும், ‘தருதியிவ்வரம்’ (ஷை. 71) என்றும் வேண்டியதூஉமென்க.

மற்றும், தன்போகங்கருதாது மன்னுயிர்வருத்தம்நீங்கப் பொருள் கொண்டே, நடுவுநின்று முறைசெய்யும் அரசியலின் அருமை,

'கோளு மைம்பொறியுங் குறையப் பொருள்
நாளுங் கொண்டு நடுவுறு நோன்மையின்
ஆளும் அவ்வர சேயர சன்னது
வானின் மேல்வரு மாதவம் மைந்தனே'

(கம்ப-அயோத்தியா-மந்தரை-14)

என வசிட்டமுனிவன் இராமனுக்கு வகுப்பதாக வரூஉம் பாடலாலும் அறியப் படுகின்றது. இதனுள், 'கோளும் ஐம்பொறியும் குறையப் பொருள்கொண்டு' என்றது, தன்போகக்கருதிக் குடிமக்கள்பாற் கொடுவரிபோன்றன கொள்ளாது, அவர்நலத்திற்காக அவர்பாற் கொள்ளற்கொத்தனவாய பொருள் கொண்டு என்றவாறு. 'கோள்' என்றது பொறிகளாற் கொள்ளப்படும் புலன்களையுணர்த்திற்று. ஐந்தென்பதனை முன்னுங்கூட்டி ஐங்கோளும் எனவும் உரைத்துக்கொள்க. ஐங்கோளும் குறைய என்றது, தனது நுகர்ச்சிக் கென்று பலபடப்படைக்கும் ஐம்புலன்களும் குறைய என்றவாறு. ஐம்பொறியுங்குறைய என்றது, புலன்களின்மேற் பொறிகளைந்தும் ஓடுதல் குறைய என்றவாறு. இவ்வாறாகவே, தனது போகநுகர்ச்சிகருதி அதற்கான புலன்களைநாடிப் பலபடப் படைத்துக்கோடலிற் கருத்தைச் செலுத்தாது, ஐம்பொறிகளாலும் போகநுகர்ந்திருத்தலைக் குறைத்துப் பெருஞ் செல்வத்திடையிருந்தும் உள்ளத்துறவியாய்நிற்கவேண்டுதல் பெறவைத்ததாயிற்று. நடுவுறுநோன்மையாவது: அடைந்தார், அடையாதார், முன் உதவிசெய்தார், அது செய்யாதார், தான், பிறர் என்பனபோன்ற திறங்களுள் ஒருபாற்கோடாத விரதமாம். 'வானின்மேல்வரும் மாதவம்' என்றது, வாண்முனைநின்றுசெய்யும் பெருந்தவம்போல் அருமையுடைத்தென்றவாறாமென்க. இவ்வாற்றானே இவ்வரசியலின் அருமைவிளங்குதல் காண்க.

இப்பெற்றியே, மன்னன் தன் காமம் முதலான குற்றங்கடிந்தவழியே, மன்னுயிரிடத்துக் குற்றங்கண்டு கடிதல் பிறர்குற்றங்காணுங் குற்றமாகாது முறைசெய்தலாமென்பதூஉம், அங்ஙனம் தன்குற்றங்கடிந்தானே பிறர் குற்றங்கண்டு கடிதற்குரியனுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் செய்தல் அருமை யுடைத்தாமென்பதூஉம் பெறுமாறு,

'தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின்
என்குற்ற மாகும் இறைக்கு' (குறள்-436)

என்று பொய்யில்புலவர் புகன்றிருப்பதனையும் இங்குச் சிந்தித்து, அரசன் நிலை யாவரும் அவாவுதற்கொத்த எண்மையுடைத்தாகாத தன்மையுடைத் தென்பதனை அறியலாம். இதனுட் 'காண்கிற்பின்' என்றது, காண்டலின் அருமைகாட்டிநிற்றல் காண்க.

இன்னும், வஞ்சிசூடி மலைத்துவந்த மன்னர்க்கண்டு, தன்னுயிரைப் பெரிதாகக்கருதி அஞ்சிநின்று தன்னைச்சார்ந்தாரைத் தவிக்கவிடும் மன்னன், பழிமிகப்படைக்கும் இழிநிலையெய்தி, மீள்நிலாநிரயத்து வீழற்குரியனாவ னென்பதூஉம் காவலினருமை காட்டுதல் காணலாம். இதனை,

'தஞ்செனவொதுங்கினோர், தனது பாருளோர்
எஞ்சலின் மறுக்கினோ டிரியல் போயுற
வஞ்சிசென் றிறுத்தவன் வாகை மீக்கொள
அஞ்சின மன்னவ னாகி யானுமே'

(கம்ப-அயோத்தியா-பள்ளி-108)

என்று, 'கேகயர்கோமகள் இழைத்த கைதவம் ஐய நீ யறிந்திலைபோலுமால்' என்ற கோசலையைத் தெருட்டுவான் சூளுறுகட்டுரைசொல்லன்மேய பரதன் கூறியதாக வரூஉம் பாடலான் அறியலாம்.

இவ்வாற்றானே, வெருவந்தசெய்தொழுகும் வெங்கோல்வேந்தாய் நின்று மற்றைநாளெல்லாம் வாளா போகம்நுகர்ந்துகழித்து, தேனர்கள்* தன்னாட்டிற் படைகொண்டு மலையவந்தபின்றை, அவரைப் பொருள் கொடுத்து உவப்பித்துப் போக்குதலையே பலகாலும் மேற்கொண்டு, தன் மக்களிடம் அதற்கென்றே ஒரு வரி† விதித்து வாழ்ந்து, இறுதியில் வீழ்ந்து வேற்றுநாடுபுக்கொளித்தொழிந்த ஒருமன்னனும்‡, தன்னகரினை எரி சூறையாடவிட்டு, மேனிலையொன்றின்கண் இருந்து, இசைக்கருவியொன்று பற்றி யின்பமெய்திநின்று, அவ்வெரியின் தாண்டவத்தைக் கண்டுகளித்துக் கழிந்தானொரு காவலனும்$ போன்றார் மாலையிற் சேராது, தன்னுயிரினும் சிறக்க மன்னுயிரிடத்துக்கொண்ட அன்பானே, தன் என்பானும் பிறவற்றானும் தான் அவற்றிற்கே யுரியனாய்த் தனக்கெனவாழாத்தகைமைகொண்டு நிற்கும் தண்ணளிவேந்தே வேந்தாமென்பதூஉம், அவ்வேந்தே போற்றற்குரிய ஏற்றம்பெறுமென்பதூஉம் பெற்றாம்.

இங்ஙனம், இராமன் தன்னுயிரினும் சிறக்க மன்னுயிர்மேல்வைத்த அன்பானே அம்மன்னுயிர்க்குரியனாய், அதற்கொரு கைம்மாறுகருதாது நிற்கும் இயல்புடையனாதல்கண்டன்றே, அரசச்செல்வம்பெறும் அவனுக்கு

* Danes. † இது 'Dane geld' எனப்படும். ‡ Ethelred the unready இவன் வரலாற்றை இங்கிலாந்துதேசசரித்திரத்திற் காணலாம்.

$ Nero. இவன் உரோமாபுரியில் வாழ்ந்தவன். இக்குரைத்தவரலாறு பற்றி 'Nero was fiddling when Rome was burning' என்பதோர் ஆங்கிலவழக்குண்மை அறிஞர்பலர் அறிந்தது.

நீர்நிலையும் ஊருணியையும், உள்ளூர்ப்பழுக்கும் பயன்மரத்தையும், மழை பொழியும் கருமுகிலையும் ஒப்பாக்கி, வேந்தவை தயா தனைநோக்கி விளம்பிய நாடமென்க. தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாளர்க்கு இவ்வுவமைகள் கூறப் படுதல் திருக்குறள் முதலிய நூல்களால் அறியலாம். இவற்றுள் ஊருணி யென்பது, அப்பெயரானே தனக்கென்றிராது, யாவர்க்கும் கோடற்கெளி தாகி, வேற்றுமையின்றிப் பிறர்க்கே பயன்படுந்தன்மையை விளக்கிநிற்றல் கண்டு களிக்கற்பாற்று. என்னை? ஊருணியெனவே, அது தானுணியாவ தன்றி ஊரால் உண்ணப்படுவதென்பது விளங்குதலானும், ஊரானுண்ணப் படுவதெனவே, ஊருக்கு அணித்தாய்க் கோடற்கெளிதாதல் பெறப்படுத லானும், ஊர் உணியெனவே, வேண்டியார் வேண்டாதார் என வேறுபா டொன்றுமில்லாது ஊரிலுள்ளார் யாவருமுண்ணப்படுவதென்பது தோன் றுதலானும் என்க. எனவே, இவ்வுவமையானே இப்பெற்றியவாய வள்ளற் றன்மைவாய்ந்த மன்னன்மாண்புகளும் காண்க.

ஆயின், பிறவுயிரைக் காத்தலையே மேற்கொண்டுநிற்கும் உலகிற்கொரு தனிமுதலாய இறை தற்காப்புவேண்டாதுநிற்றல்போலாது, மாநிலமன் னன் தற்காப்பும் வேண்டிநிற்றலானும், அக்காவல்செய்யத் தனக்குமேற் பிறரொருவரின்மையானும் தற்காப்பிற் கருத்தைச்செலுத்தாது பிறவுயிரை யே பேணிநிற்குமாறென்னையெனின், மகனைமுறைசெய்த மனுவேந்தன் போலவும், தன்கைகுறைத்த வழுதிபோலவும் தன்முறை தடைபடவர்தழி யும் அங்ஙனம்படாது அதனை நன்குசெலுத்தும் செங்கோல்மன்னனை அம் முறையே காக்குமாதலின், அதனானே அவன் தற்காப்புப் பெறுவானாதல் காண்க. இதனை,

> 'இறைகாக்கும் வையக மெல்லாம், அவனை
> முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்' (குறள்-547.)

என்ற குறளானும், அதற்குப் பரிமேலழகர்செய்த உரையானும் அறிக.

இனிச் சேதுவேந்தருரைத்ததனைச் சிறிது நோக்குவாம். அவ்வரசர், 'சேதுநாட்டுமக்கள் தம்மை அதன் இறையென்று வேறுவைத்துப்போற்று வர்' என்றனர். அவ்வாறே, மக்கள் சேதுவேந்தரைச் சேதுநாடுகாக்கும் இறையாக வேறுவைத்துப் போற்றுத லன்றியும், அவர் குலத்தினரை அந் நாட்டின் அரசினையளித்த முதலாகிய இராமமூர்த்தியேயாகக்கொண்டு போற்றலும், சேதுபதிதரிசனத்தைச் சேதுநாட்டில் தேவநகரின்கட் கோயில்கொண்டுள்ள தெய்வமாகிய இராமலிங்கதரிசனமாகக்கொண்டு போற்றலும் மரபாமென்ப*. இராமமூர்த்தி தன்னலத்தினும் மன்னுயிர்நலத்

---

* இம்மரபுண்மையை, ஸேதுஸமஸ்தான மஹாவித்துவானும், பாஷா கவிசேகரருமாகிய ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்கார்ஸ்வாமி எழுதியுள்ள 'சேதுநாடும் தமிழும்' என்னும் அரிய ஆராய்ச்சிநூலுட் காணலாம்,

றிற் கருத்துடையனாய்விளங்கியது மேலே விரித்துரைக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே, சேதுவேந்தர் 'சேதுநாட்டுமக்கள்நலத்தை நாடுதற்கமைந்த தொண்டனாக என்னைக் கருதுகின்றேன்' என்றது குறிக்கத்தக்கதாகும். இன்னும் 'இங்ஙனமே, மேற்குறித்தவிழாவின்றொடர்புடைய வேறோரமயத்தில், இம்மன்னர் தாம் தம்நலத்தினும் சேதுநாட்டின்நலத்தையே பெரிதாகக்கருதுவதாக விளம்பியதூஉம் இங்கு நினைக்கத்தகும். சேதுநாட்டின் இறையாம் முறையானும், '**கருதுமனநிலைகாட்டுகோவிலிற்றுவைகமும் காவலநீறுது செல்வம்**'* என்று பாஷாகவிசேகரரும் வேதஸமஸ்தான மஹாவித்துவானுமாகிய ஸ்ரீமத். ரா. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி இவர்களைக்குறித்துப் பாராட்டியவாறு, பிறர்நலம்பேணற்கமைந்த பெருஞ்செல்வத்திடையிருந்தும் உள்ளத்துறவுடையராய்நிற்றல்காட்டும் காவித்துவசமுயர்த்திய மரபானும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் தங்குலமுதலாகக் கொள்ளும் நெறியானும், அம்மூர்த்தியாகவேகொண்டு மக்களாற் போற்றப்படும் நிலையானும் இவர்கள் தம்நாட்டுமக்கள்பக்கல் இக்கருத்துக்கொண்டுநிற்றல் மிகவும் ஏற்புடையதே. சேதுவேந்தர்க்குரிய விருதுகளுள் **அடியார்வேலைக்காரன்** என்பதொன்றுண்மையும் ஈண்டு நினைக்கத்தகும். இவர்கள் பல்லாற்றானும் மன்னுயிரோம்பும் பணிபுரிந்து நெடிதுவாழுமாறு ஸ்ரீராமமூர்த்தி திருவருள்புரிவாராக.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றானே, குடிமக்கட்கும் முடிமன்னர்க்குமிடைக்கிடந்த தொடர்பும், அவருள் ஒருவர் மற்றொருவர்பாற் கொள்ளத்தகுங்கருத்தும், அப்பெற்றியானே அவரொழுகலாறும் ஒருவாறு கூறப்பட்டனவாதலும், ஈண்டெடுத்துக்கொண்ட சேதுவேந்தரது அரியவுரை இப்பெற்றிகாட்டிச் சிறந்த பாராட்டுக்குரித்தாய்நிற்பதாதலும் அறியலாம்.

இங்ஙனம்,

ஜெ. நாராயணசுந்தரமையங்கார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்,

ராஜாஸ் ஹைஸ்கூல், இராமநாதபுரம்.

---

* நான்மணிமாலைக்கவிகள். செந்தமிழ்த்தொகுதி. 39. பகுதி-12.

துணைத்தக 30
துணையோர் 20
துமிய 307
துயல் 79, 86, 207
துயல்வர 79
துயல்வரும் 207
துயல்வருஉம் 86
துருத்தியும் 228
துவர 26
துவரமுடித்த 26
துனி 116
துனி 137
துனியில் 137
துனியில்காட்சி 137
தூ 22, 138, 233
தூஉய் 241
தூங்க 49, 56, 68, 237
தூங்காற்றி 237
தூம்பு 148
தூம்புடைவாலெயிறு 148
தூவிதழ் 22
தூவுடை 138
தூவெள்ளரிசி 233
தெய்வஞ்சான்ற 287
தெய்வத்திளகிலம் 290
தெய்வத்து 290
தெய்வம் 23, 287
தெய்வவுத்தியொடு 23
தெளித்து 235
தெறியா 37
தேஎத்து 160
தேக்கட்டேறல் 195
தேக்கமழ் 24, 34
தேம் 24, 34, 195
தேய்த்த 5, 69
தேய்த்து 99
தேய்வை 33
தேறல் 195
தைஇய 24, 126, 129, 222
தொட்டு 53
தொட்டிண்ட 53
தொடி 54, 211
தொடித்தடக்கையின் 54
தொடியணிதோளன் 211
தொடியொடு 114
தொடுத்த 192, 203, 299
தொடுத்தகண்ணியன் 192
தொண்டகச்சிறுபறை 197
தொண்டகம் 197
தொல் 177
தொல்குடி 177
தொழில் 89, 194
தொழில்முடிமார் 89
தொழுதியொடு 212
தொழுஉ 252
தொறு 217
தொறும் 144
தோய் 288
தோயா 15
தோயாப்பூந்துகில் 15
தோள் 14, 55, 106, 152, 216
தோளன் 211
தோன்றலர் 169
தோன்றி 163, 283, 294
தோன்றும் 166
நகர் 160, 238, 244,
நகை 86, 102, 145
நகையமர்த்தன்றே 102
நசை 65
நசையுநர்க்கு 270
நசைவாய்ப்ப 65
நடை 80, 157, 205, 310
நயந்தனை 64
நயந்தனையாயின் 64
நயந்து 285
நயன் 141
நயனுடை 141
நயனுடைநெஞ்சின் 141
நரம்பார்த்தன்ன 212
நரம்பு 142, 212
நரம்புளர 142
நவை 127
நல்குமதி 295
நல்லவும் 286
நல்லிசை 61
நல்லியாண்டு 179
நல்லியாழ் 141
நல்லேறு 315
நல்வலம் 59
நலம் 63, 109, 270
நலம்புரிகொள்கை 63
நலம்பெறு 109
நவில் 180
நவில 187
நவிலப்பாடி 187
நவின்ற 141
நவின்று 103
நளி 238
நளிமலை 238
நளிமலைச்சிலம்பின் 238
நறு 188, 235, 302
நறுங்கான் 198
நறுங்கானத்து 9
நறுங்குறடு 33
நறுஞ்சாந்து 193
நறுந்தண்சாயல் 213
நறுந்தண்மாலை 236
நறும்புகை 239
நறும்பூ 201
நறுமலர் 188, 302
நறுவிரை 235 285
நறை 190
நறைக்காய் 190
நன்பகல் 130
நன்பகல் பலவுடன் கழிந்த உண்டியர் 130-1
நன்பல 300
நன்பொன் 306
நன்மொழி 268, 292
நன்மொழியளைஇ 292
நன்னகர் 160, 238
நன்னர் 65
நன்னர்நெஞ்சத்து 65
நனி 286
நனிபல 286
நா 187
நாகம் 302
நாட்டத்து 155

நாடி 97
நால்வேறியற்கை 167
நாவலொடு 18
நாவலொடுபெயரிய
பொலம் 18
நாள் 175
நாற்பெருந்தெய்வத்து 160
நாற்றி 237
நான்கு 179
நான்முகஒருவன் 165
நான்முகம் 165
நிணந்தின்வாயோள் 56
நிணம் 56
நிமிர் 106
நிமிர்தோள் 106
நியமத்து 70
நிரைத்த 16
நிலன் 214
நிலை 168, 289
நிலைஇய 125, 160, 232
நிலையினும் 221, 226
நிவந்த 12
நிவப்பில் 288
நிற 116, 293
நிறங்கிளர 306
நிறம் 90, 116, 306
நிறீஇ 219
நிறுத்து 243
நிறைத்த 31
நிறைந்து 106
நின் 272, 278, 279, 285, 291
நின்ற 217
நின்று 315
நின்னளந்தறிதல் 278
நின்னொடு 279
நீ 64, 66, 251, 294
நீக்கிய 132
நீடமைவிளைந்த 195
நீடு 195
நீர் 29, 293
நீல் 116
நீல 253
நீலப்பைஞ்சுனை 253
நீள் 151
நீள்கொடி 151
நீனிறவிசும்பின் 116
நுசுப்பின் 14, 101
நுடங்கி 296
நுண்ஞாண் 183
நுண்தாது 36
நுண்பூண் 32
நுண்பூணாகம் 32
நுதல் 6, 24, 78, 303
நுதி 78
நுவல 182
நூல் 231, 261
நூலறிபுலவ 261
நூற்றுப்பத்தடுக்கிய
நாட்டத்து 155
நூற்றுப்பத்து 155
நூறு 155
நெஞ்சத்து 65
நெஞ்சமொடு 100
நெஞ்சின் 141
நெடியன் 211
நெடுங்கொடி 67
நெடும்பெருஞ்சிமை
யத்து 253
நெடுவரை 267, 299
நெடுவேஎள் 273
நெடுவேல் 46
நெய்தல் 74
நெய்யோடு 228
நெய்யோடையவி 228
நேர்பு 90, 140, 214
நேர்பெழுதரு 90
நோக்கின் 48
நோய் 143
நோயின்று 143
நோன் 4
நோன்றாள் 4
பகட்டு 104
பகட்டுமார்பின் 104
பகல் 130
பகலில் (பகுத்தவில்) 166
பகு 25
பகுவாய் 25
பசுங்கண் 48
பசுமஞ்சளொடு 235
பட்டு 229
பட 10, 74, 118, 150, 171, 219, 248
படரும் 62
படு 80, 115, 198, 199
படுத்த 244
படுமணி 80, 115
படுமணியிரட்ட 115
படுமணியிரட்டும் மருங்
கில் 80
பண்டை 289
பண்பே 125, 217
பணித்து 146
பணித்தேந்தல்குல் 146
பணை 14
பணைத்தோள் 14
பத்து 155
பதினொரு 167
பதினொரு மூவரொடு 167
பக்தொடு 68
பயந்த 164, 255
பயில் 42
பரப்பி 242
பரவி 252
பராரை 10
பராரைமராஅத்து 10
பரிசில் 295
பரிசிலர் 273
பரிசிலர்த்தாங்கும் 273
பரிதியின் 299
பருமம் 146
பல் 47, 282
பல் (பல) 16, 92, 119, 122, 150, 155, 178, 209, 216, 224, 234, 241, 296
பல்கதிர் 92
பல்காசுநிரைத்த 16

பல்பிரப்பு 234
பல்பொறி 122
பல்பொறிமஞ்ஞை 122
பல்லியக்கறங்க 119
பல்லியத்தன் 209
பல்லியம் 119
பல்வரி 150
பல்வரிக்கொடுஞ்சிறைப்புள் 150—1
பல்வேறு 178
பல 64, 131, 245, 276, 286, 295, 300, 310
பலர் 2, 39, 152, 162, 268
பலர்புகழ் 2, 152, 162, 268
பலர்புகழ்ஞாயிறு 2
பலர்புகழ்திணிதோள் 152
பலர்புகழ்மூவரும் 162
பலருடன் 39
பலவுடன் 64, 131, 245, 295, 310
பலி 234
பழம் 317
பழமுதிர்சோலைமலை 317
பழையோள் 259
பழையோள்குழவி 259
பறை 197
பன்னிருகையும் 118
பனி 45
பனிக்கடல் 45
பனிப்ப 303
பனை 312
பனைவெளிற்றின்புன்சாய் 312
பாடி 40, 55, 187, 239, 245
பாடின்படுமணி 115
பாடு 115
பாம்பு 40, 49, 150
பார் 45
பார்முதிர்பனிக்கடல் 45
பால் 118
பாவை 68
பாற்பட 118
பிடி 304
பிண்டி 31
பிண்டியொண்டளிர் 31
பிணர் 50
பிணர்மோட்டு 50
பிணிமுகம் 247
பிணை 216
பிணையல் 30
பிரப்பு 234
பிரிந்து 63
பிறப்பாளர் 182
பிறழ் 47
பிறழ்பல் 47
பிறழ்பற்பேழ்வாய் 47
புக்கு 45
புக 137
புகர் 210
புகழ் 2, 106, 152, 162, 268, 285
புகழ்ஞாயிறு 2
புகழ்ந்த 124
புகழ்ந்து 185
புகன்று 67
புகை 138, 239
புகைமுகந்தன்ன தூவுடை 138
புகைபெடுத்து 239
புட்டில் 191
புடைக்கும் 150
புதல்வ 256
புதுப்பூங்கடம்பும் 225
புரளும் 11
புரி 63, 161, 183
புரிந்து 63
புரையுகர் 280
புரையும் 127, 144
புலம் 63
புலம்ப 298
புலம்புரிந்து 63
புலர 184
புலரா 184
புலராக்காழகம் 184
புலமையோய் 280
புலவ 261
புலவர் 268
புலவரேறே 268
புள் 151
புள்-கொடிச்செல்வன் 151
புறம் 309
புன் 312
புன்சாய் 312
புனை 18, 68
புனைந்து 17
பூ 11, 15, 28, 33, 43, 201, 225, 241, 298, 303
பூங்கடம்பு 225
பூங்காந்தள் 43
பூங்கேழ் 33
பூங்கேழ்த்தேய்வை 33
பூட்கை 247
பூண் 32, 271
பூத்த 199
பூத்தன்ன 169
பூத்து 169
பூந்தண்டார் 11
பூந்துகில் 15
பூநுதல் 303
பூநுதலிரும்பிடி 303-304
பேடை 311
பெண் 231
பெயர் 269
பெயரா 55
பெயரிய 18
பெயல் 9
பெரிது 39, 188
பெரிதுவந்து 188
பெரியோர் 274
பெருங்கல் 314
பெருங்கல்விடரளை 314

பெருங்களிற்று 304
பெருந்தண்கண்ணி 44
பெருந்தண்கணவிரம் 236
பெருந்தண்சண்பகம் 27
பெருந்தண்மாத்தழை 203
பெரும் 27, 44, 50, 158, 160, 203, 236, 253, 265, 269, 274, 304, 314
பெரும்பெயர் 269
பெரும்பெயர்முருக 269
பெரும்பேர் 274
பெரும்பேரியவுள் 274
பெரும 285
பெருமலை 50
பெற 283
பெறல் 269, 295
பெறலரும்பரிசில் 295
பெறீஇயர் 168
பெறு 17, 109, 173, 223
பெறுதி 66
பெறுமுறை 173
பேய் 51
பேய்மகள் 51
பேர் 57, 270, 274
பேரியவுள் 274
பேரியாக்கை 57
பேருருவின் 57
பேழ் 47
பேழ்வாய் 47
பைங்கொடி 190
பைஞ்சுனை 253
பைந்தாட்குவளை 22
பொதி 191
பொதியிலும் 226
பொதுளிய 10
பொரி 231
பொரு 262, 267, 299
பொருத 78
பொருக 276

பொருநர் 69
பொருவிறல்மள்ள 262
பொருள்களை 97
பொலங்குழை 86
பொலம் 18, 86, 271
பொலம்புனையவிரிழை 18
பொலம்பூட்சேய் 271
பொலம்பூண் 271
பொலிய 113
பொழிய 116
பொழுதறிந்து 182
பொழுதறிந்துநுவல 182
பொழுது 182
பொற்ப 85
பொறி 105, 122, 213, 309
பொறிப்புறம் 309
பொறிப்புற-மஞ்ஞை 309-310
பொன் 145, 306
பொன்கொழியா 306
பொன்னுரை 145
பொன்னுரைகடுக்கும் திதலையர் 145
போர் 69, 258, 276
போரருவாயில் 69
போல் 75, 101
போல 98
போழ் 8
மகரப்பகுவாய் 25
மகரம் 25
மகள் 51, 101, 242, 257
மகளிர் 41
மகளிர்க்கு 117
மகளிரொடு 147, 205
மகனே 257
மகிழ்ந்து 196
மங்கையர் 264
மஞ்சளொடு 235
மஞ்ஞை 122, 310

மஞ்ஞையன் 210
மஞ்ஞைவெல்கொடி 122
மடந்தையொடு 175
மடநடை 205, 310
மடம் 101, 205, 310
மடமகள் 101
மடவரல் 102
மண் 25
மண்டமர் 272
மண்டமர்கடந்த 272
மண்டி 58
மண்டு 272
மண்ணி 227
மண்ணுறுத்து 25
மணங்கமழ் 290
மணம் 290
மணி 80, 84, 115, 246, 306
மணியிரட்ட 115
மணியிரட்டும் 80
மத 232, 275
மதவலி 232, 275
மதன் 4
மதி 87
மந்தியும் 42
மந்தியும் அறியா மரம் பயிலடுக்கத்து 42
மந்திரம் 95
மந்திரவிதியின் 95
மயிர் 313
மயில் 205
மயில்கண்டன்ன-மகளிர் 205
மரபின் 107, 269
மரபு 95
மரபுளி 95
மரம் 42
மரம்பயில் அடுக்கத்து 42
மராஅத்த 202
மராஅத்து 10
மருங்கறுத்த 275

மருங்கில் 173, 214
மருங்கின் 80, 187
மருங்கு 275
மருதின் 28
மருது 34
மருப்பின் 157
மலர் 35, 75, 188, 229, 302
மலர்ந்த 75
மலரொடு 218
மலி 71, 116
மலிதுளி 116
மலை 238, 257, 263, 317
மலைமகள் 257
மலைமகள்மகனே 257
மழை 7
மள்ள 262
மறி 218
மறியறுத்து 218
மறு 6, 60, 91, 147
மறுகின் 71
மறுவில் 6, 60
மறுவில்கற்பின் 6
மறுவில்கொற்றத்து 60
மறுவின்றி 91, 147
மறை 186
மன் 278
மன்றமும் 226
மன்றமும் பொதியிலும் 226
மன்னுயிர்க்கு 278
மனத்தினர் 132
மனன் 90
மனனேர்பு 90
மா 7, 60, 91, 203, 232, 303
மாசறவிமைக்கும் உருவினர் 128
மாசில் 138, 147
மாசு 128, 138, 147
மாடம் 71
மாடமலிமறுகின் 71
மாண் 227
மாண்டலைக்கொடியொடு 227
மாத்தாள் 232
மாமழை 7
மாமுகமுசு 303
மாமுகமுசுக்கலை 303
மாமுதல் 60
மாயிருள் 91
மாயிருள்ஞாலம் 91
மார்ப 261
மார்பின் 104, 129, 193
மார்பினன் 11
மார்பொடு 112
மால் 12, 256
மால்வரை 12, 256
மாலை 79, 236, 261
மாலைமார்ப 261
மாவின் 143
மாவின்தளிர்புரையும் மேனியர் 143-4
மாற்றரு 81
மாற்றருமொய்ம்பின் 81
மாற்று 81
மாற்றோர் 257
மாறு 81
மானின் 128
மிகு 84, 154, 276
மிசை 109, 114, 301
மிலைந்த 44
மின் 85
மின்னுறழிமைப்பின் 85
மீ 114, 301
மீமிசை 114, 301
மீன் 169
மீன்பூத்தன்ன 169
மீனின் 88
முக்கண் 153
முக்கண்-செல்வன் 153-154
முக 137, 165
முகந்த 7
முகந்தன்ன 138
முகந்து 138
முகம் 92, 94, 96, 98, 100, 165, 303
முகன் 251
முகனமர்ந்து 251
முகனும் 103
முகனே 90
முகிழ் 35
முகை 139
முகைவாயவிழ்ந்த 139
முச்சி 26
முசு 303
முசுக்கலை 303
முட்டாட்டாமரை 73
முடித்த 26, 201
முடிமார் 89
முடியினர் 127
முடியொடு 84
முடை 53
முத்தீ 181
முத்தீச்செல்வத்து 181
முத்து 305
முத்துடை 305
முத்துடைவான்கோடு 305
முதல் 46, 60, 297, 307
முதிர் 45, 317
முது 284, 301
முதுசுனை 301
முதுவாய் 284
முதுவாயிரவலன் 284
முந்து 251
முந்நீர் 293
முரசமொடு 121
முரண் 84, 154, 230
முரண்கொள் உருவின் 230
முரண்மிகு 84, 154
முரண்மிகுதிருமணி 84
முரணினர் 243
முருக்கி 99
முருக்கிய 154
முருக 269

முருகாற்றுப்படுத்த 244
முருகியம் 244
முருகு 243, 244
முலை 35, 50
முழவு 215
முழவுறழ்தடக்கையின் 215
முழுமுதல் 297, 307
முள் 73
முற்புக 137
முற்றிய 83, 156
முறி 37
முறை 103, 173
முறைநவின்று 103
முன் 137
முன்னி 123
முன்னிய 66
முன்னியவினையே 66
முனிவர் 137
மூசா 43
மூவரும் 162
மூவரொடு 167
மூவிருமுகனும் 103
மூவெயில் 154
மூவெயில்முருக்கிய 154
மூன்று 177, 181, 183
மூன்றுபுரிநுண்ஞாண் 183
மென்தோள் 216
மென்மொழி 142
மென்மொழிமேவலர் 142
மே 136, 142, 221
மேல் 82
மேல்கொண்டு 82
மேவர 136
மேவரு 221
மேவலர் 142
மேனி 19
மேனியர் 144
மைந்தர் 264
மொய்ம்பின் 81, 105, 275
மொழி 142, 268, 292
மொழியா 281
மொழியா அளவையின் 281
மோட்டு 250
யாக்கை 57, 313
யாக்கையர் 130, 179
யாண்டு 179
யாத்து 231
யாவதும் 136
யாவதுமறியா 136
யாவையும் 132
யாழ் 141
யாழ்நவின்ற 141
யாறும் 224
யான் 277
யானறியளவையின் 277
யானை 158
யானையெருத்தம் 158-9
வகை 86, 181
வகையமை 86
வகையின் 58
வசித்து 106
வசித்துவாங்கு நிமிர்தோள் 106
வட்டமொடு 111
வடு 78
வடுவாழ்வரிநுதல் 78
வண் 31, 106, 285
வண்காது 31
வண்டின் 76
வண்டு 199
வண்டுபடுகண்ணி 199
வண்புகழ் 106, 285
வணக்கி 252
வணங்கு 260
வதுவை 117
வதுவைசூட்ட 117
வந்து 174, 288
வந்தனென் 279
வந்தோன் 285
வயப்பெடை 311
வயம் 311
வயல் 72
வயிர் 120
வயிரெழுந்திசைப்ப 120
வயிற்பட 219
வயின் 23, 71, 152, 219
வயின்வைத்து 23, 227, 241
வர 36, 54, 58, 79, 136, 165
வரங்கொடுத்தன்றே 94
வரம் 94
வரம்பாகியதலைமையர் 134
வரம்பு 134
வரவு 291
வரி 68, 78, 150
வரிநுதல் 78
வரிப்புனைபந்தொடு 68
வரு 51, 149, 221
வரும் 207
வருஉம் 86
வரை 12, 256, 267, 299
வரைகிவந்த 12
வல் 194
வல்வில் 194
வலந்திரிப்ப 111
வலம் 111, 152
வலம்அடக்க 59
வலம்புரி 23
வலம்புரிபுரையும் வால் நரை 127
வலர் 142
வலவையின் 152
வலன் 1
வலனேர்பு திரிதரு 1
வளி 232, 275
வழாஅ 95
வழாஅது 177
வழி 248
வழிபட 248
வள் 8

வன்னியொடு 102
வள்ளுறை 8
வளி 170
வளிகிளர்ந்தன்னசெலவினர் 170
வளியிடை 170
வளை 120
வளைஇ 30
வளைஇய 293
வளைநரல 120
வனப்பின் 17
வாங்கிய 14, 105
வாங்கியநுசுப்பின் 14
வாங்கியமொய்ம்பின் 105
வாங்கு 106
வாசனை 301
வாடா 79
வாடாமாலை 79
வாண்மதி 87
வாணிறம் 90
வாணிறமுகனே 90
வாணுதல் 6
வாய் 25, 47, 72, 125, 139, 246
வாய்ப்ப 65
வாய்வைத்து 246
வாயவிழ்ந்த 72, 139
வாயில் 69
வாயோள் 56
வாரணக்கொடியொடு 219
வாரணம் 219
வால் 120, 127, 148, 202
வால்வளை 120
வாலிணர் 202
வாலெயிற்று 148
வாழ்த்தி 288, 247
வாழிய 39
வாழியபெரிது 39
வாழை 307
வாழைமுழுமுதல் 307
வாள் 6, 8, 87, 90
வாள்போழ்விசும்பில் 8
வான் 117, 288, 305
வான்தோடு 305
வான்றோய்நிவப்பில் 288
வானமகளிர்க்கு 117
வானரை 127
வானரைமுடியினர் 127
வானோர் 260
விசும்பாறுக 123
விசும்பில் 8
விசும்பின் 116
விசும்பு 123
விடர் 314
விடரளை 314
விடிபு 105
விடை 232
விண் 107, 267, 299
விண்செலல்மரபின் 107
விண்பொருநெடுவரை 267, 299
விதியின் 95
வியன் 187, 244
வியனகர் 244
விரல் 52, 198
விரி 35
விரிந்தன்று 72, 92
விரிமலர் 35
விரை 123, 188, 235
விரைஇ 191, 218
விரைஇய 233
விரைசெலல் 123
விரையுறுநறுமலர் 188
வில் 194, 260
விழவினும் 220
விழி 48
விழு 124, 308
விழுக்குலை 308
விழுச்சீர் 124
விழுமிய 172, 294
விளக்கும்மே 98
விளங்க 91, 112, 147
விளங்கவிரொளி 3
விளங்கிய 84
விளங்கு 3, 87, 287
விளங்கும் 19, 153
விளங்குரு 287
விளிவின்று 292
விளிவு 292
விளைந்த 195
விற்றுளை 260
விறல் 38, 55, 262
விறற்களம் 55
விறற்கொடி 38
வினை 83
வினைமுற்றிய 83
வினையே 66
வீசி 304
வீழ் 114
வீற்றிருந்த 70
வீறு 283
வீறுபெற 283
வேட்சி 21
வெட்சிச்சீறிதழ் 21
வெண் 192, 231
வெண்கூதாளம் 192
வெண்பொரி 231
வெரீஇ 310
வெரு 54, 241
வெருவர 54, 241
வெல் 122, 258
வெல்கொடி 122
வெல்போர் 258
வெள் 151, 233
வெள்ளரிசி 233
வெள்ளில் 37
வெள்ளிற்குறுமுறி 37
வெள்வேறு 151
வெளிற்றின் 312
வெற்பின் 12
வெற்றி 258
வெற்றிவெல்போர்க்கொற்றவை 258
வெறி 222
வெறியயர் 222
வெறியயர்களனும் 222
வெறுக்கை 263
வென்றடு 38, 55, 156
வென்றடுகொற்றத்து 156

வென்றடுவிறற்களம் 55
வென்றடுவிறற்கொடி 38
வென்றுடகலத்து 272
வென்று 38, 55, 156, 272
வேஎன் 273
வேங்கை 36
வேட்டன்றே 100
வேண்டி 248
வேண்டியாங்கு 248
வேண்டுநர் 248
வேண்டுநர்வேண்டியாங்கு 248
வேர் 298
வேர்கீண்டு 298
வேரல் 297
வேல் 46, 61, 215, 265
வேலன் 190, 222
வேழம் 82
வேள்வி 96, 156
வேள்விமுற்றிய 156
வேள்வியோர்க்குமே 96
வேறு 58, 83, 167, 178, 198, 224, 282, 296
வேறுபடு 198
வேறுபல் 224, 282, 296
வேறுபல்லுருவில் 282
வேறுபல்வைப்பும் 224
வை 78
வைகறை 73
வைத்த 140
வைத்து 23, 246
வைந்நுதி 78
வைப்பும் 224

பாடபேதம்

வரி	நச்சினார்க்கினியர்பாடம்		இப்பதிப்பிற்பாடம்
1	வலன் ஏர்பு	...	வலன் சேர்பு
63	புலம்பிரிந்துறையும்	...	புலம்புரிந்துறையும்
75	காமரு	...	காமர்
132	யாவதும்	...	யாவையும்
160	தெய்வத்து	...	தேஎத்து
180	கழிப்பிய	...	கழிப்பி
212	தொகுதியொடு	...	தொழுதியொடு
215	இயலவேந்தி	...	இகல்வேலேந்தி
248	எய்தினர்	...	எய்தி
274	பெரும்பெயர்	...	பெரும்பேர்
282	குறும்பல்	...	குறும்பற்
291	அறிவனின்	...	அறிவம்நின்
292	அன்புடை	...	அன்புடன்
294	ஆஇத்தோன்ற	...	ஆகத்தோன்ற
298	அலங்குசினை	...	இலங்குசினை
301	ஆசினி	...	வாசனை
302	பூகமொடு	...	ஊகமொடு

பிழைதிருத்தம்

வரி	பிழை		திருத்தம்
8	விசும்பின்	...	விசும்பில்
8	(உரை) விசும்பின்	...	விசும்பில்
68	(உரை) தூங்கியது	...	தூக்கியது
89	(உரை) வீர	...	விரத
104	(உரை) தாழுந்த	...	தாழ்ந்த
160	தெய்வத்து	...	தேஎத்து
182	(உரை) தம்	...	தாம்
191	(உரை) குழவியொடு	...	குளவியொடு
193	(உரை) மார்பில்	...	மார்பின்
198	(உரை) கால்	...	கான்
212	தொகுதியொடு	...	தொழுதியொடு
227	ஆண்டலைக்	...	மாண்டலைக்
236	கணவிர	...	கணவீர
,,	(உரை) கணவிர	...	கணவீர
243	(உரை) முருகனுக்கும்	...	முருகனுவக்கும்
244	வரு[கு]கெழு	...	வருகெழு
,,	(உரை) வருகுகெழு	...	வருகெழு
270	இசைபெயராள	...	இசைபேராள
,,	(உரை) இசைபெயராள	...	இசைபேராள

பக்கம் 38. ஈற்றயல்வரியில் கார்த்திகைமாசம் ௫-ம் ௳ என்பதை ௰-ம் தேதி என்று திருத்திக்கொள்க.

விடுபாடல்கள்

1 குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்றலைய பூதப் பொருபடையாய்—என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே
உளையாயென் உள்ளத் துறை.

2 குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.

3 வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.

4 இன்னம் ஒருகால் எனதிடும்பைக் குன்றுக்கும்
கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தகும்.

5 உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தில்வாழ் வே.

6 அஞ்சு முகம்தோன்றில் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்.

7 முருகனே செந்தில் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே—ஒருகைமுகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.

8 காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா—பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி.

9 பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல்.

10 நக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறும் சாற்றினால்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தான்நினைத்த வெல்லாம் தரும்.

உ

திருமுருகாற்றுப்படை

[உரையாசிரியருரையுடன்]

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவர்

ராவ்ஸாஹிப் S. வையாபுரிப்பிள்ளையால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௯௮

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை

மதுரை

1943

இதன் விலை அணா—10

பொருளடக்கம்

பொருள்		பக்கம்
1 முன்னுரை	...	i—xxv
2 நூல்	...	1—38
3 நூற்பொருளகராதி	...	39—44
4 சொற்றொடராகராதி	...	45—60
5 பாடபேதம்	...	60
6 பிழைதிருத்தம்	...	61
7 விடுபாடல்கள்	...	61—62